

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 2. júla 2019*

„Mimozmluvná zodpovednosť – Spoločná zahraničná a bezpečnostná politika – Reštriktívne opatrenia prijaté voči Iránskej islamskej republike – Zmrazenie finančných prostriedkov – Obmedzenie vstupu na územie členských štátov – Náhrada škody, ktorá údajne vznikla v dôsledku zápisu a ponechania mena žalobcu na zoznamoch osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia – Majetková škoda – Nemajetková ujma“

Vo veci T-406/15,

Fereydoun Mahmoudian, bytom v Teheráne (Irán), v zastúpení: A. Bahrami a N. Korogiannakis, advokáti,

žalobca,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: R. Liudvinaviciute-Cordeiro a M. Bishop, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporuje:

Európska komisia, v zastúpení: pôvodne A. Aresu a D. Gauci, neskôr A. Aresu a R. Tricot, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

ktorej predmetom je žaloba na základe článku 268 ZFEÚ o náhradu škody, ktorá žalobcovi údajne vznikla v dôsledku prijatia rozhodnutia Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 39), vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia (ES) č. 423/2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 25), rozhodnutia Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413/SZBP (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 81), a nariadenia Rady (EÚ) č. 961/2010 z 25. októbra 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (ES) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 1), ktorými bolo meno žalobcu zapísané a ponechané na zoznamoch osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahovali reštriktívne opatrenia,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová (spravodajkyňa), sudcovia V. Valančius a U. Öberg,

* Jazyk konania: francúzština.

tajomníčka: M. Marescaux, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 11. decembra 2018,

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

- 1 Táto vec súvisí s reštriktívnymi opatreniami, ktoré boli zavedené s cieľom vyvinúť na Iránsku islamskú republiku tlak, aby ukončila jadrové aktivity predstavujúce nebezpečenstvo šírenia a vývoja nosičov jadrových zbraní (ďalej len „šírenie jadrových zbraní“).
- 2 Žalobca, pán Fereydoun Mahmoudian, je väčšinovým akcionárom a predsedom predstavenstva spoločnosti Fulmen. Fulmen je iránska spoločnosť pôsobiaca okrem iného v odvetví elektrických zariadení.
- 3 V rámci Európskej únie boli prijaté spoločná pozícia Rady 2007/140/SZBP z 27. februára 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 61, 2007, s. 49) a nariadenie Rady (ES) č. 423/2007 z 19. apríla 2007 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu (Ú. v. EÚ L 103, 2007, s. 1).
- 4 Článok 5 ods. 1 písm. b) spoločnej pozície 2007/140 stanovoval zmrazenie všetkých finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov určitých kategórií osôb a subjektov. Zoznam týchto osôb a subjektov bol obsiahnutý v prílohe II spoločnej pozície 2007/140.
- 5 Pokiaľ išlo o dotknuté právomoci Európskeho spoločenstva, článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 stanovoval zmrazenie finančných prostriedkov osôb, subjektov a orgánov, ktoré Rada Európskej únie označila za osoby, ktoré sa podieľajú na šírení jadrových zbraní podľa článku 5 ods. 1 písm. b) spoločnej pozície 2007/140. Zoznam týchto osôb, subjektov a orgánov tvoril prílohu V nariadenia č. 423/2007.
- 6 Spoločná pozícia 2007/140 bola zrušená rozhodnutím Rady 2010/413/SZBP z 26. júla 2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu a o zrušení spoločnej pozície 2007/140/SZBP (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 39).
- 7 Článok 20 ods. 1 rozhodnutia 2010/413 stanovuje zmrazenie finančných prostriedkov viacerých kategórií subjektov. Toto ustanovenie sa okrem iného týka „osôb a subjektov...“, ktoré sú zapojené do [šírenia jadrových zbraní], alebo sú [s touto činnosťou] spojené alebo [ju] podporujú, alebo osôb alebo subjektov, ktoré konajú v ich mene alebo podľa ich pokynov, alebo subjektov, ktoré vlastnia alebo kontrolujú, a to aj nezákonnými prostriedkami,... ako sa uvádzajú v prílohe II“.
- 8 Zoznam v prílohe II rozhodnutia 2010/413 bol nahradený novým zoznamom prijatým v rozhodnutí Rady 2010/644/SZBP z 25. októbra 2010, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2010/413 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 81).
- 9 Rada prijala 25. októbra 2010 nariadenie (EÚ) č. 961/2010 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 281, 2010, s. 1).
- 10 Od prijatia rozhodnutia 2010/413 26. júla 2010 bolo meno žalobcu Radou zaradené do zoznamu osôb, subjektov a orgánov uvedených v tabuľke I prílohy II uvedeného rozhodnutia.

- 11 V dôsledku toho bolo vykonávacím nariadením Rady (EÚ) č. 668/2010 z 26. júla 2010, ktorým sa vykonáva článok 7 ods. 2 nariadenia č. 423/2007 (Ú. v. EÚ L 195, 2010, s. 25), meno žalobcu zaradené na zoznam osôb, subjektov a orgánov uvedených v tabuľke I prílohy V nariadenia č. 423/2007. Prijatie vykonávacieho nariadenia č. 668/2010 malo za následok zmrazenie finančných prostriedkov a hospodárskych zdrojov žalobcu.
- 12 V rozhodnutí 2010/413, ako aj vo vykonávacom nariadení č. 668/2010 Rada v súvislosti so žalobcom uviedla tieto dôvody: „Riaditeľ spoločnosti Fulmen“.
- 13 Listom z 26. augusta 2010 žalobca Rade predložil žiadosť, aby táto prehodnotila zaradenie jeho osoby na zoznam v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a na zoznam v prílohe V nariadenia č. 423/2007. Zároveň Radu vyzval, aby mu oznámila skutočnosti, z ktorých pri prijatí reštriktívnych opatrení voči jeho osobe vychádzala.
- 14 Prijatie rozhodnutia 2010/644 sa zápisu mena žalobcu do zoznamu v prílohe II rozhodnutia 2010/413 nedotklo.
- 15 Keďže nariadenie č. 423/2007 bolo zrušené nariadením č. 961/2010, Rada zaradila meno žalobcu do bodu 14 tabuľky A prílohy VIII nariadenia č. 961/2010. V dôsledku toho boli finančné prostriedky žalobcu zmrazené podľa článku 16 ods. 2 nariadenia č. 961/2010.
- 16 Rada odpovedala na list žalobcu z 26. augusta 2010 listom z 28. októbra 2010, v ktorom uviedla, že v nadväznosti na preskúmanie zamietla jeho žiadosť o odstránenie jeho mena zo zoznamu v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a zo zoznamu v prílohe VIII nariadenia č. 961/2010. V tejto súvislosti spresnila, že keďže spis neobsahoval žiadne nové skutočnosti odôvodňujúce zmenu jej stanoviska, žalobca musel aj naďalej podliehať reštriktívnym opatreniam stanoveným v uvedených predpisoch. Rada okrem toho uviedla, že jej rozhodnutie ponechať zápis mena žalobcu na týchto zoznamoch nevychádzalo zo žiadnych iných skutočností než tých, ktoré sa uvádzajú v odôvodnení týchto zoznamov.
- 17 Rozsudkom z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), Všeobecný súd vyhlásil rozhodnutie 2010/413, vykonávacie nariadenie č. 668/2010, rozhodnutie 2010/644 a nariadenie č. 961/2010 za neplatné v rozsahu, v akom sa tieto týkali spoločnosti Fulmen a žalobcu.
- 18 Pokiaľ ide o časové účinky vyhlásenia neplatnosti aktov napadnutých v rámci žaloby, v ktorej bol vydaný rozsudok z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), v bode 106 tohto rozsudku Všeobecný súd v súvislosti s nariadením č. 961/2010 pripomenul, že článok 60 druhý odsek Štatútu Súdneho dvora Európskej únie stanovuje, že bez ohľadu na článok 280 ZFEÚ nadobúdajú rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré vyhlasujú nariadenia za neplatné, právoplatnosť až po uplynutí odvolacej lehoty uvedenej v prvom odseku článku 56 tohto štatútu alebo, ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolanie, po jeho zamietnutí. V uvedenej veci rozhodol, že nebezpečenstvo vážneho a nezvratného narušenia účinnosti reštriktívnych opatrení, ktoré ukladá nariadenie č. 961/2010, sa vzhľadom na významný vplyv týchto opatrení na práva a slobody žalobcov nezdalo dostatočne veľké na to, aby odôvodnilo zachovanie účinkov uvedeného nariadenia voči týmto žalobcom počas obdobia presahujúceho obdobie stanovené v článku 60 druhom odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie.
- 19 Okrem toho v bode 107 rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), Všeobecný súd zachoval účinky rozhodnutia 2010/413, zmeneného rozhodnutím 2010/644, až do nadobudnutia účinnosti vyhlásenia neplatnosti nariadenia č. 961/2010.
- 20 Dňa 4. júna 2012 podala Rada na Súdny dvor odvolanie proti rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142). Toto odvolanie bolo zapísané do registra pod číslom C-280/12 P. Na podporu tohto odvolania Rada okrem iného uviedla, že Všeobecný súd sa

dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď rozhodol, že bolo jej povinnosťou predložiť dôkazy, ktorými sa dalo preukázať, že Fulmen sa podieľala na prácach v zariadení Qom/Fordow (Irán), a to napriek skutočnosti, že dôkazy, ktoré sa dali predložiť, pochádzali z dôverných zdrojov a že nesprávne právne posúdenia zo strany Všeobecného súdu sa týkali dvoch aspektov predloženia týchto dôkazov, pričom prvý z nich sa týkal predloženia dôkazov členskými štátmi Rade a druhý predloženia týchto dôverných informácií súdu.

- 21 Rozsudkom z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), Súdny dvor zamietol odvolanie ako nedôvodné, pričom potvrdil rozhodnutie Všeobecného súdu v bode 103 rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), že Rada nepredložila dôkaz o tom, že Fulmen sa podieľala na prácach v zariadení Qom/Fordow.
- 22 Vykonávacím nariadením Rady (EÚ) č. 1361/2013 z 18. decembra 2013, ktorým sa vykonáva nariadenie č. 267/2012 (Ú. v. EÚ L 343, 2013, s. 7), Rada vyvodila dôsledky z rozsudku z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), a vymazala meno žalobcu zo zoznamov osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, uvedených, v príslušnom poradí, v prílohe II rozhodnutia 2010/413 a v prílohe IX nariadenia č. 267/2012, a to s účinnosťou od 19. decembra 2013. Odvtedy už meno žalobcu nebolo na žiaden zoznam znovu zapísané.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

- 23 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 26. júla 2015 žalobca podal túto žalobu. Vec bola pridelená prvej komore Všeobecného súdu.
- 24 Rada svoje vyjadrenie k žalobe predložila 9. novembra 2015.
- 25 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 9. novembra 2015 podala Európska komisia návrh na vstup do tohto konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Rady.
- 26 Žalobca svoje pripomienky k návrhu Komisie na vstup do konania ako vedľajší účastník predložil 2. decembra 2015. Rada k tomuto návrhu nepodala v stanovenej lehote žiadne pripomienky.
- 27 Uznesením predsedníčky prvej komory Všeobecného súdu z 10. decembra 2015, ktoré bolo prijaté podľa článku 144 ods. 4 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu, bolo návrhu Komisie na vstup do tohto konania ako vedľajší účastník vyhovené.
- 28 Dňa 12. januára 2016 žalobca predložil repliku.
- 29 Dňa 25. januára 2016 Komisia predložila vyjadrenie ako vedľajší účastník konania. Ani Rada, ani žalobca nepredložili k tomuto vyjadreniu pripomienky.
- 30 Dňa 26. februára 2016 Rada predložila dupliku.
- 31 Listom doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 29. marca 2016 žalobca požiadal o nariadenie pojednávania podľa článku 106 ods. 1 rokovacieho poriadku.
- 32 Na návrh sudkyne spravodajkyne Všeobecný súd (prvá komora) prijal prvé opatrenie na zabezpečenie priebehu konania spočívajúce vo vypočutí účastníkov konania k prípadnému prerušeniu konania až do rozhodnutia Súdneho dvora, ktorým sa skončí konanie vo veci C-45/15 P, Safa Nicu Sepahan/Rada. Rada v tejto súvislosti predložila svoje pripomienky v stanovenej lehote.

- 33 V dôsledku zmeny zloženia komôr Všeobecného súdu bola prejednávaná vec podľa článku 27 ods. 5 rokovacieho poriadku pridelená prvej komore, v ktorej po tejto zmene sudkyňa spravodajkyňa zasadala.
- 34 Rozhodnutím z 31. augusta 2016 predsedníčka prvej komory Všeobecného súdu rozhodla o prerušení konania v tejto veci.
- 35 V nadväznosti na vyhlásenie rozsudku z 30. mája 2017, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), prijal Všeobecný súd (prvá komora) na návrh sudkyne spravodajkyne druhé opatrenie na zabezpečenie priebehu konania spočívajúce vo vypočutí účastníkov konania k dôsledkom, ktoré podľa nich z uvedeného rozsudku pre prejednávanú vec vyplývajú (ďalej len „druhé opatrenie na zabezpečenie priebehu konania“). Hlavní účastníci konania a Komisia predložili v tejto súvislosti svoje pripomienky v stanovenej lehote.
- 36 Listom z 28. novembra 2018 Komisia informovala Všeobecný súd, že aj keď pozíciu Rady naďalej podporuje, nepovažuje za potrebné zúčastniť sa na pojednávaní v tejto veci.
- 37 Prednesy hlavných účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im položil Všeobecný súd, boli vypočuté na pojednávaní 11. decembra 2018.
- 38 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:
- vyhlásil žalobu za prípustnú a dôvodnú,
 - uložil Rade povinnosť zaplatiť mu sumu 2 227 000 eur ako náhradu majetkovej škody, ktorá mu vznikla, a sumu 600 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel z dôvodu toho istého zápisu,
 - uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.
- 39 Rada a Komisia navrhujú, aby Všeobecný súd:
- zamietol žalobu,
 - uložil žalobcovi povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny stav

A. O právomoci Všeobecného súdu

- 40 Rada v duplike na základe rozsudku z 18. februára 2016, *Jannatian/Rada* (T-328/14, neuvverejnený, EU:T:2016:86), namieta, že v rozsahu, v akom žalobca svoju žalobu o náhradu škody založil na protiprávnosti zápisu jeho mena do zoznamu uvedeného v prílohe II rozhodnutia 2010/413, zmeneného rozhodnutím 2010/644, Všeobecný súd nemá právomoc o tejto žalobe rozhodnúť, keďže článok 275 druhý odsek ZFEÚ nepriznáva Všeobecnému súdu právomoc rozhodnúť o žalobe o náhradu škody odôvodnenej protiprávnosťou aktu, ktorý je súčasťou spoločnej zahraničnej a bezpečnostnej politiky (SZBP).
- 41 Žalobca v odpovedi na otázku, ktorú mu položil Všeobecný súd na pojednávaní, keď ho vyzval, aby predložil svoje pripomienky k námietke neprípustnosti vznesenej Radou, spresnil, že touto žalobou mal v úmysle žiadať o náhradu škody, ktorá bola spôsobená výlučne nariadeniami prijatými Radou, o čom sa urobil záznam do zápisnice z pojednávania. Vzhľadom na uvedenú odpoveď je potrebné

konštatovať, že žalobca v podstate druhú časť žalobných návrhov zmenil tak, že nakoniec navrhuje len to, aby Všeobecný súd zviazal Radu, aby mu zaplatila sumu 2 227 000 eur ako náhradu majetkovej škody, ktorá mu vznikla v dôsledku protiprávneho zápisu jeho mena do zoznamov pripojených k vykonávaciemu nariadeniu č. 668/2010 a k nariadeniu č. 961/2010 (ďalej len „sporné zoznamy“), a sumu 600 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel v dôsledku toho istého zápisu.

- 42 V každom prípade treba pripomenúť, že podľa článku 129 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd kedykoľvek aj bez návrhu, po vypočutí účastníkov konania, rozhodnúť o prekážkach konania z dôvodu verejného záujmu, medzi ktoré podľa judikatúry patrí právomoc súdu Únie rozhodovať o žalobe (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. marca 1980, *Ferriera Valsabbia a i./Komisia*, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78 až 228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 a 85/79, EU:C:1980:81, bod 7, a zo 17. júna 1998, *Svenska Journalistförbundet/Rada*, T-174/95, EU:T:1998:127, bod 80).
- 43 Z judikatúry preto vyplýva, že aj keď žaloba o náhradu škody, ktorá údajne vznikla v dôsledku prijatia aktu v oblasti SZBP, nepatrí do právomoci Všeobecného súdu (rozsudok z 18. februára 2016, *Jannatian/Rada*, T-328/14, neuvverejnený, EU:T:2016:86, body 30 a 31), napriek tomu Všeobecný súd vždy potvrdil svoju právomoc rozhodovať o žalobe o náhradu škody, ktorá osobe alebo subjektu údajne vznikla z dôvodu reštriktívnych opatrení prijatých voči ich osobe podľa článku 215 ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudky z 11. júla 2007, *Sison/Rada*, T-47/03, neuvverejnený, EU:T:2007:207, body 232 až 251, a z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Conseil*, T-384/11, EU:T:2014:986, body 45 až 149).
- 44 Inak to nemôže byť, ani pokiaľ ide o žalobu o náhradu škody, ktorá osobe alebo subjektu údajne vznikla z dôvodu reštriktívnych opatrení prijatých voči ich osobe podľa článku 291 ods. 2 ZFEÚ.
- 45 Podľa judikatúry totiž žiadne ustanovenie Zmluvy o FEÚ nestanovuje, že by jej šiesta časť, ktorá sa týka inštitucionálnych a finančných ustanovení, nebola na oblasť reštriktívnych opatrení uplatniteľná. Uplatnenie článku 291 ods. 2 ZFEÚ, podľa ktorého „ak sú potrebné jednotné podmienky na vykonávanie právne záväzných aktov Únie, tieto akty zveria vykonávacie právomoci Komisii alebo v osobitných, náležite odôvodnených prípadoch a v prípadoch ustanovených v článkoch 24 a 26 Zmluvy o Európskej únii Rade“, tak nie je vylúčené, pokiaľ sú podmienky stanovené v tomto ustanovení splnené (rozsudok z 1. marca 2016, *National Iranian Oil Company/Rada*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, bod 35).
- 46 Pokiaľ ide o túto vec, reštriktívne opatrenia prijaté voči žalobcovi rozhodnutím 2010/413, ktoré bolo následne zmenené a doplnené rozhodnutím 2010/644, boli vykonané vykonávacím nariadením č. 668/2010 prijatým podľa článku 291 ods. 2 ZFEÚ a nariadením č. 961/2010 prijatým podľa článku 215 ZFEÚ.
- 47 Z toho vyplýva, že aj keď Všeobecný súd nemá právomoc rozhodnúť o žalobe žalobcu o náhradu škody v rozsahu, v akom sa podľa nej má nahradiť škoda, ktorá mu údajne vznikla z dôvodu prijatia rozhodnutia 2010/413, ktoré bolo následne zmenené rozhodnutím 2010/644, napriek tomu má Všeobecný súd právomoc rozhodnúť o tejto žalobe v rozsahu, v akom sa podľa nej má nahradiť škoda, ktorá žalobcovi údajne vznikla z dôvodu výkonu tohto rozhodnutia vykonávacím nariadením č. 668/2010 a nariadením č. 961/2010 (ďalej len „sporné akty“).
- 48 Preto treba konštatovať, že Všeobecný súd má právomoc preskúmať túto žalobu v znení jej zmeny vykonanej na pojednávaní, teda v rozsahu, v akom sa podľa nej má nahradiť škoda, ktorá žalobcovi podľa jeho tvrdenia vznikla z toho dôvodu, že reštriktívne opatrenia prijaté voči jeho osobe v rozhodnutí 2010/413, ktoré bolo následne zmenené rozhodnutím 2010/644, boli spornými aktmi vykonané (ďalej len „sporné opatrenia“).

B. O veci samej

- 49 Článok 340 druhý odsek ZFEÚ stanovuje, že „v prípade nezmluvnej zodpovednosti Únie v súlade so zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov napraví akékoľvek škody spôsobené vlastnými orgánmi alebo pracovníkmi pri výkone ich funkcií“. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že mimozmluvná zodpovednosť Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ za protiprávne konanie jej orgánov vzniká pri súčasnom splnení viacerých podmienok, ktorými sú nezákonnosť konania vytýkaného inštitúciám, existencia skutočnej škody a príčinná súvislosť medzi údajným konaním a uvádzanou škodou (pozri rozsudok z 9. septembra 2008, FIAMM a i./Rada a Komisia, C-120/06 P a C-121/06 P, EU:C:2008:476, bod 106 a citovanú judikatúru; rozsudky z 11. júla 2007, Schneider Electric/Komisia, T-351/03, EU:T:2007:212, bod 113, a z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 47).
- 50 Na podporu prejednávanej žaloby sa žalobca odvoláva na to, že všetky tri podmienky, ktoré sú uvedené vyššie, sú v prejednávanej veci splnené.
- 51 Rada podporovaná Komisiou navrhuje zamietnuť túto žalobu ako nedôvodnú z dôvodu, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť predložiť dôkaz o tom, že v prejednávanej veci sú súčasne splnené všetky podmienky na vznik mimozmluvnej zodpovednosti Únie.
- 52 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že podmienky vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie v zmysle článku 340 druhého odseku ZFEÚ, ako už boli uvedené v bode 49 vyššie, sú kumulatívne (rozsudok zo 7. decembra 2010, Fahas/Rada, T-49/07, EU:T:2010:499, body 92 a 93, a uznesenie zo 17. februára 2012, Dagher/Rada, T-218/11, neuvyverejnené, EU:T:2012:82, bod 34). Z toho vyplýva, že ak niektorá z týchto podmienok nie je splnená, žaloba musí byť zamietnutá v celom rozsahu, pričom nie je potrebné preskúmať ostatné podmienky (rozsudok z 26. októbra 2011, Dufour/ECB, T-436/09, EU:T:2011:634, bod 193).
- 53 Treba teda overiť, či si v prejednávanej veci žalobca splnil svoju povinnosť predložiť dôkaz o protiprávnosti konania, ktoré Rade vytýka, spočívajúcom v prijatí sporných aktov a ponechaní jeho mena na sporných zoznamoch, o skutočnej existencii majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli údajne spôsobené, a o existencii príčinnej súvislosti medzi uvedeným prijatím a škodou a ujmom, ktoré on uvádza.

1. O údajnej protiprávnosti

- 54 Žalobca tvrdí, že podmienka týkajúca sa protiprávnosti konania inštitúcie je splnená, pretože prijatie sporných aktov a ponechanie zápisu jeho mena na sporných zoznamoch v podstate predstavuje zo strany Rady dostatočne závažné porušenie právnych noriem, ktorých cieľom je priznať práva jednotlivcom, ktoré je takej povahy, že podľa judikatúry môže zakladať mimozmluvnú zodpovednosť Únie.
- 55 V tejto súvislosti žalobca po prvé pripomína, že z rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), ako aj z rozsudku z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), ktorý bol vydaný vo veci odvolania Rady a ktorým sa uvedené odvolanie zamietlo (pozri bod 21 vyššie), vyplýva, že sporné akty majú vadu protiprávnosti.
- 56 Na jednej strane totiž žalobca pripomína, že Všeobecný súd v rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), konštatoval, že Rada nemala proti jeho osobe žiaden dôkaz, ktorým by odôvodnila zápis jeho mena na sporné zoznamy, a tvrdí, že táto skutočnosť predstavuje dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, ktoré je takej povahy, že môže zakladať mimozmluvnú zodpovednosť Únie. V odpovedi

na otázku položenú v rámci druhého opatrenia na zabezpečenie priebehu konania žalobca uvádza, že vzhľadom na podobnosť skutkových okolností, ktoré viedli k prejednávanej veci, a skutkových okolností vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. mája 2017, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), sú všetky zistenia týkajúce sa závažnosti protiprávnosti konania Rady v tejto poslednej uvedenej veci uplatniteľné na prejednanú vec *mutatis mutandis*. Dodáva, že Všeobecný súd by mal rozhodnúť, že samotné vyhlásenie neplatnosti sporných aktov nie je takej povahy, aby predstavovalo dostatočnú náhradu jeho nemajetkovej ujmy.

- 57 Na druhej strane žalobca tvrdí, že rozhodnutie Rady podať napriek jednoznačnej protiprávnosti konštatovanej Všeobecným súdom v rozsudku z 21. marca 2012, *Fulmen a Mahmoudian/Rada* (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), proti tomuto rozsudku odvolanie, predstavuje zneužitie právomoci, ktoré malo za následok zhoršenie škody, ktorá mu vznikla.
- 58 Po druhé žalobca tvrdí, že v dôsledku sporných opatrení došlo k narušeniu výkonu jeho slobody podnikat' a jeho vlastníckeho práva, ktoré požíva na základe článkov 16 a 17 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). Uvedeným porušením týchto základných práv sa protiprávnosť, ktorej sa Rada dopustila, podľa neho zhoršila do tej miery, že predstavuje závažné porušenie.
- 59 Vo svojej odpovedi na otázku položenú v rámci druhého opatrenia na zabezpečenie priebehu konania Rada podporovaná Komisiou už nespochybňuje protiprávnosť vyplývajúcu z prijatia sporných opatrení a uznáva, že závery vyvedené Súdnym dvorom v rozsudku z 30. mája 2017, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), týkajúce sa existencie dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, sú v prejednávanej veci relevantné, keďže k zápisu mena žalobcu došlo za podobných okolností, ako boli okolnosti vo veci, v ktorej bol vydaný uvedený rozsudok. Naopak, nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu o zneužití právomoci a porušení článkov 16 a 17 Charty a domnieva sa, že rozsudok z 30. mája 2017, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), v tejto súvislosti neuvádza nič relevantné.
- 60 Pokiaľ ide o prejednanú vec, Všeobecný súd v rozsudku z 21. marca 2012, *Fulmen a Mahmoudian/Rada* (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), konštatoval protiprávnosť sporných aktov.
- 61 Treba však pripomenúť, že z ustálenej judikatúry Všeobecného súdu vyplýva, že konštatovanie protiprávnosti určitého právneho aktu nestačí, nech je táto protiprávnosť akokoľvek poľutovaniahodná, na vyvodenie záveru, že podmienka vzniku mimozmluvnej zodpovednosti Únie týkajúca sa protiprávnosti konania vytykaného inštitúciám je splnená (rozsudok z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 50; v tomto zmysle pozri tiež rozsudky zo 6. marca 2003, *Dole Fresh Fruit International/Rada a Komisia*, T-56/00, EU:T:2003:58, body 71 až 75, a z 23. novembra 2011, *Sison/Rada*, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 31). Prípadné vyhlásenie neplatnosti jedného alebo viacerých aktov Rady, z ktorých škoda uvádzaná žalobcom vznikla, teda nepredstavuje, dokonca ani v prípade, že sa o takomto vyhlásení neplatnosti rozhodlo rozsudkom Všeobecného súdu vydaným pred podaním žaloby o náhradu škody, nevyvrátiteľný dôkaz o dostatočne závažnom porušení zo strany tejto inštitúcie, ktorý by *ipso iure* umožňoval konštatovať mimozmluvnú zodpovednosť Únie.
- 62 Podmienka týkajúca sa existencie protiprávneho konania inštitúcií Únie vyžaduje dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom (pozri rozsudok z 30. mája 2017, *Safa Nicu Sepahan/Rada*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 29 a citovanú judikatúru).
- 63 Požiadavkou dostatočne závažného porušenia právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, sa má bez ohľadu na povahu dotknutého protiprávneho aktu zabrániť tomu, že hrozba povinnosti nahradiť údajnú škodu dotknutých osôb obmedzí schopnosť dotknutej inštitúcie v plnom rozsahu vykonávať jej právomoci vo všeobecnom záujme, tak v rámci jej činnosti normatívneho dosahu alebo činnosti zahŕňajúcej rozhodnutia o hospodárskej politike, ako aj v oblasti jej právomocí

ako správneho orgánu, avšak zároveň sa ňou má zabrániť tomu, že sa znášanie dôsledkov závažných a neospravedlniteľných porušení ponechá na jednotlivcoch (pozri rozsudok z 23. novembra 2011, Sison/Rada, T-341/07, EU:T:2011:687, bod 34 a citovanú judikatúru; rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 51).

- 64 Vzhľadom na judikatúru pripomenutú v bodoch 59 až 61 vyššie treba preskúmať, či majú právne normy, ktorých porušenie žalobca v prejednávanej veci uvádza, za cieľ priznať práva jednotlivcom, a či sa Rada dopustila dostatočne závažného porušenia týchto noriem.
- 65 Na podporu svojej žaloby o náhradu škody sa žalobca v podstate odvoláva na dva dôvody protiprávnosti, a to po prvé na prijatie sporných aktov a ponechanie zápisu jeho mena na sporných zoznamoch napriek tomu, že Rada nedisponovala žiadnym dôkazom, ktorým by tieto podložila, pričom účinky tejto protiprávnosti sa zhoršili tým, že Rada zneužila právomoc, keď podala odvolanie proti rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), a po druhé na porušenie článkov 16 a 17 Charty.
- 66 Po prvé, pokiaľ ide o dôvod protiprávnosti založený na prijatí sporných aktov a ponechaní jeho mena na sporných zoznamoch Radou napriek tomu, že táto nedisponovala žiadnym dôkazom, ktorým by tieto podložila, treba pripomenúť, že v bodoch 68 a 69 rozsudku z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), Všeobecný súd rozhodol, že primerane prezieravý a starostlivý správny orgán by si v čase prijatia aktu, ktorý bol v predmetnej veci napadnutý, uvedomoval, že mal povinnosť zhromaždiť informácie alebo dôkazy odôvodňujúce reštriktívne opatrenia, ktoré sa na žalobkyňu v uvedenej veci vzťahovali, aby v prípade námietky mohol dôvodnosť týchto opatrení preukázať predložením týchto informácií alebo dôkazov súdu Únie. Z toho vyvodil záver, že keďže Rada takto nekonala, stala sa zodpovednou za dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom je priznať práva jednotlivcom, v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 61 a 62 vyššie. V bode 40 rozsudku z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), ktorý bol vydaný na základe odvolaní proti rozsudku z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), a ktorým boli uvedené odvolania zamietnuté, Súdny dvor rozhodol, že Všeobecný súd správne konštatoval, konkrétne v bodoch 68 a 69 svojho rozsudku, že takmer tri roky trvajúce porušenie povinnosti Rady predložiť v prípade námietky podložené informácie alebo dôkazy odôvodňujúce prijatie reštriktívnych opatrení voči fyzickej alebo právnickej osobe, predstavovalo dostatočne závažné porušenie právnej normy, ktorej cieľom bolo priznať práva jednotlivcom.
- 67 V prejednávanej veci treba tak, ako to vyplýva z rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), ktorý bol potvrdený Súdny dvorom v rozsudku z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), konštatovať, že porušenie, ktorého sa Rada dopustila, je nielenže rovnaké, pokiaľ ide o jeho predmet, ale aj rovnako dlho trvajúce, približne šesť mesiacov, ako porušenie, ktorého sa dopustila Rada vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986).
- 68 Z toho na jednej strane vyplýva, že právna norma, ktorej porušenie sa v prejednávanej veci uplatňuje, je právnou normou priznávajúcou práva jednotlivcom, medzi ktorých žalobca patrí ako fyzická osoba, na ktorú sa sporné akty vzťahujú. Na druhej strane porušenie uvedenej normy predstavuje dostatočne závažné porušenie v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 63 vyššie.
- 69 Navyše z pripomienok predložených účastníkmi konania v nadväznosti na druhé opatrenie na zabezpečenie priebehu konania v súvislosti s dôsledkami, ktoré títo vyvodzujú pre prejednanú vec z rozsudku z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), vyplýva, že oni sami sa teraz zhodujú na tom, že táto protiprávnosť predstavuje dostatočne závažné porušenie právnej normy priznávajúcej práva jednotlivcom.

- 70 Pokiaľ ide o tvrdenie, ktorého podstatou je, že závažnosť tohto ako posledného uvedeného porušenia sa ešte zhoršila tým, že sa Rada údajne dopustila zneužitia právomoci, keď podala odvolanie proti rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), s týmto tvrdením nemožno súhlasiť.
- 71 Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že akt má vadu zneužitia právomoci iba v prípade, ak sa na základe objektívnych, relevantných a navzájom si neodporujúcich dôkazov ukáže, že bol prijatý výlučne alebo prinajmenšom v rozhodujúcej miere s úmyslom dosiahnuť iné ako uvádzané ciele alebo vyhnúť sa postupu, ktorý Zmluva na riešenie okolností daného prípadu osobitne stanovuje (pozri rozsudok z 29. novembra 2017, Montel/Parlament, T-634/16, neuvverejnený, EU:T:2017:848, bod 161 a citovaná judikatúra).
- 72 V tejto súvislosti treba na jednej strane pripomenúť, že právo podať odvolanie proti rozsudkom Všeobecného súdu je zakotvené v článku 256 ods. 1 druhom pododseku ZFEÚ a je neoddeliteľnou súčasťou opravných prostriedkov súdneho systému Únie. Podľa toho istého článku sa odvolanie na Súdny dvor obmedzuje len na právne otázky. Ďalej, podľa článku 56 druhého odseku prvej vety Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže odvolanie podať každá strana, ktorá so svojimi podaniami nebola úspešná vôbec alebo bola úspešná len čiastočne. Z ustanovení primárneho práva Únie vyplýva, že za predpokladu dodržania ním stanovených obmedzení je každá strana oprávnená nielen podať odvolanie proti rozsudku Všeobecného súdu, ale aj uviesť akýkoľvek žalobný dôvod, ktorý považuje za užitočný na to, aby jej vec uspela. Práve pre poslednú uvedenú skutočnosť Rade nemožno na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, vytkáť, že podala odvolanie proti rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), aby mala, ako to spresňuje vo vyjadrení k žalobe, k dispozícii „ustálenú judikatúru týkajúcu sa geografických reštriktívnych opatrení“, keďže takýto argument sa zjavne vzťahuje na právnu otázku v zmysle článku 256 ods. 1 druhého pododseku ZFEÚ.
- 73 Na druhej strane nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že Rada podala odvolanie proti rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), len preto, aby vyvinula tlak na Iránsku islamskú republiku, aby táto ukončila svoj jadrový program, čím ponechala v platnosti účinky vyvolané spornými aktmi vo vzťahu k žalobcovi. Toto tvrdenie totiž nielenže nie je podložené žiadnym dôkazom alebo informáciou, ale v každom prípade treba konštatovať, že ponechanie uvedených účinkov v platnosti je s rozhodnutím podať odvolanie neoddeliteľne spojené, a to na základe článku 60 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Na základe tohto článku totiž „bez ohľadu na ustanovenia článku 280 [ZFEÚ] nadobúdajú rozhodnutia Všeobecného súdu, ktoré vyhlasujú nariadenia za neplatné, právoplatnosť až po uplynutí lehoty uvedenej v prvom pododseku článku 56 tohto štatútu alebo, ak bolo v rámci tejto lehoty podané odvolanie, po jeho zamietnutí“.
- 74 Ďalej treba pripomenúť (pozri bod 18 vyššie), že pokiaľ ide o časové účinky vyhlásenia neplatnosti nariadenia č. 961/2010, Všeobecný súd v bode 106 rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), rozhodol, že v prejednávanej veci sa nebezpečenstvo vážneho a nezvratného narušenia účinnosti reštriktívnych opatrení uložených nariadením č. 961/2010 nezdalo byť dostatočne vysoké na odôvodnenie zachovania účinkov uvedeného nariadenia voči žalobcom na obdobie trvajúce dlhšie, než je lehota stanovená v článku 60 druhom odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Rovnako v bode 107 toho istého rozsudku (pozri bod 19 vyššie) Všeobecný súd rozhodol o ponechaní účinkov rozhodnutia 2010/413, zmeneného rozhodnutím 2010/644, v platnosti do nadobudnutia účinnosti vyhlásenia neplatnosti nariadenia č. 961/2010.

- 75 Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že ponechanie účinkov sporných aktov v platnosti vo vzťahu k žalobcovi po tom, čo tieto boli rozsudkom z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), vyhlásené za neplatné, vyplýva z uplatnenia ustanovení Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a z nezávislého posúdenia Všeobecného súdu, a nie z konania, ktoré žalobca Rade vytýka, spočívajúceho v tom, že táto sa proti uvedenému rozsudku odvolala.
- 76 Preto keďže žalobca nepredložil žiaden objektívny dôkaz, ktorým by sa dalo preukázať, že Rada podala odvolanie proti rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), s cieľom poškodiť ju alebo vyvinúť tlak na Iránsku islamskú republiku, aby táto ukončila svoj jadrový program, musí byť tvrdenie založené na tom, že Rada sa dopustila zneužitia právomoci, čím sa porušenie právnej normy, o ktorú v prejednávanej veci ide, údajne zhoršilo, zamietnuté ako nedôvodné.
- 77 Pokiaľ ide o druhý dôvod protiprávnosti, ktorý je založený na porušení článkov 16 a 17 Charty, treba poznamenať, že žalobca iba pripomenul podmienky, ktoré sú predpokladom existencie narušenia výkonu práv a slobôd uznaných Chartou, a uviedol, že sporné opatrenia, ktoré mu boli uložené, mali za cieľ a za následok značné obmedzenia jeho práva vlastniť majetok a jeho slobody vykonávať hospodársku činnosť, tak ako sú tieto uznané v článkoch 16 a 17 Charty.
- 78 Aj keď podľa ustálenej judikatúry je právo vlastniť majetok zaručené článkom 17 Charty, v práve Únie nepožíva absolútnu ochranu, ale musí sa zohľadňovať so zreteľom na jeho funkciu v spoločnosti. Výkon tohto práva preto môže podliehať obmedzeniam pod podmienkou, že tieto obmedzenia skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu, ktoré Únia sleduje, a nepredstavujú vo vzťahu k sledovanému účelu neprimeraný a neúnosný zásah, ktorým by bola zasiahnutá samotná podstata takto zaručených práv (pozri rozsudok z 13. septembra 2013, Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, bod 97 a citovanú judikatúru). Túto judikatúru možno analogicky uplatniť na slobodu podnikania, ktorá je zaručená článkom 16 Charty.
- 79 V prejednávanej veci treba po prvé uviesť, že prijatím sporných aktov voči žalobcovi sa tým, že tieto stanovovali zmrazenie jeho finančných prostriedkov, jeho finančných aktív a ostatných ekonomických zdrojov, sledoval cieľ zabrániť šíreniu jadrových zbraní a vyvinúť tak na Iránsku islamskú republiku tlak, aby ukončila predmetné aktivity. Tento cieľ bol súčasťou širšieho rámca úsilia spojeného s udržaním medzinárodného mieru a bezpečnosti, a teda bol legitímny a primeraný (v tomto zmysle pozri analogicky rozsudok z 13. septembra 2013, Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, body 100 a 101 a citovanú judikatúru).
- 80 Po druhé sporné opatrenia boli taktiež nevyhnutné, pretože iné, menej obmedzujúce opatrenia, ako napríklad systém predchádzajúceho povolenia alebo povinnosť *a posteriori* odôvodniť použitie vyplatených finančných prostriedkov, neumožňovali rovnako účinne dosiahnuť sledovaný cieľ, t. j. zabrániť šíreniu jadrových zbraní a vyvinúť tak na Iránsku islamskú republiku tlak, aby ukončila predmetné aktivity, obzvlášť vzhľadom na možnosť uloženie obmedzenia obísť (pozri analogicky rozsudok z 13. septembra 2013, Makhlouf/Rada, T-383/11, EU:T:2013:431, bod 101 a citovanú judikatúru).
- 81 Žalobca tak nepreukázal, že sporné akty porušili práva, ktoré mu plynú z článkov 16 a 17 Charty.
- 82 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že iba prvý dôvod protiprávnosti, t. j. prijatie sporných aktov a ponechanie zápisu jeho mena na sporných zoznamoch Radou napriek tomu, že táto nedisponovala žiadnym dôkazom, ktorým by tieto podložila, predstavuje protiprávnosť, ktorá môže zakladať zodpovednosť Únie v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 63 vyššie.

2. O údajnej škode a o existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou vytýkaného konania a touto škodou

- 83 Žalobca tvrdí, že preukázal skutočnú a určitú povahu nemajetkovej ujmy a majetkovej škody, ktoré mu v dôsledku sporných aktov vznikli, a príčinnú súvislosť medzi protiprávnosťou vytýkaného konania a údajnou škodou. Vzhľadom na konkrétne okolnosti prejednávanej veci sa domnieva, že rozsudkom z 30. mája 2017, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), nie je spochybnená dôvodnosť jeho žaloby o náhradu škody.
- 84 Rada podporovaná Komisiou namieta proti tvrdeniam, ktoré žalobca uviedol. Tvrdí, že závery Súdneho dvora v rozsudku z 30. mája 2017, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (C-45/15 P, EU:C:2017:402), týkajúce sa podmienok náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, sú pre jej argumenty v prejednávanej veci relevantné a priaznivé.
- 85 Je potrebné preskúmať, či žalobca predložil dôkaz o údajnej škode a o príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou vytýkaného konania a touto škodou.
- 86 Pokiaľ ide o podmienku skutočnej existencie škody, podľa judikatúry môže mimozmluvná zodpovednosť Únie vzniknúť iba vtedy, ak žalobca skutočne utrpel skutočnú a určitú škodu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. januára 1982, *De Franceschi/Rada a Komisia*, 51/81, EU:C:1982:20, bod 9, a zo 16. januára 1996, *Candiotte/Rada*, T-108/94, EU:T:1996:5, bod 54). Je na žalobcovi, aby preukázal, že táto podmienka je splnená (pozri rozsudok z 9. novembra 2006, *Agraz a i./Komisia*, C-243/05 P, EU:C:2006:708, bod 27 a citovanú judikatúru), a presnejšie, aby predložil presvedčivé dôkazy tak o existencii, ako aj o rozsahu škody (pozri rozsudok zo 16. septembra 1997, *Blackspur DIY a i./Rada a Komisia*, C-362/95 P, EU:C:1997:401, bod 31 a citovanú judikatúru).
- 87 Presnejšie, každá žaloba o náhradu škody, či už ide o majetkovú škodu alebo o nemajetkovú ujmu, z dôvodu symbolickej náhrady alebo získania značného odškodnenia, musí spresňovať povahu údajnej škody s ohľadom na vytýkané konanie a výška celej tejto škody v nej musí byť aspoň približne určená (pozri rozsudok z 26. februára 2015, *Sabbagh/Rada*, T-652/11, neuvverejnený, EU:T:2015:112, bod 65 a citovanú judikatúru).
- 88 Pokiaľ ide o podmienku týkajúcu sa existencie príčinnej súvislosti medzi údajným konaním a údajnou škodou, táto škoda musí dostatočne priamo vyplývať z vytýkaného konania, ktoré musí byť rozhodujúcou príčinou škody, pričom však neexistuje povinnosť napraviť každý, aj vzdialený, nepriaznivý dôsledok protiprávneho stavu (pozri rozsudok z 10. mája 2006, *Galileo International Technology a i./Komisia*, T-279/03, EU:T:2006:121, bod 130 a citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok zo 4. októbra 1979, *Dumortier a i./Rada*, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, EU:C:1979:223, bod 21). Predloženie dôkazu o existencii príčinnej súvislosti medzi údajným konaním a údajnou škodou prináleží žalobcovi (pozri rozsudok z 30. septembra 1998, *Coldiretti a i./Rada a Komisia*, T-149/96, EU:T:1998:228, bod 101 a citovanú judikatúru).
- 89 Vzhľadom na vyššie pripomenutú judikatúru treba preskúmať, či žalobca v prejednávanej veci preukázal skutočnú a určitú povahu nemajetkovej ujmy a majetkovej škody, ktoré mu v dôsledku prijatia sporných aktov a ponechania zápisu jeho mena na sporných zoznamoch údajne vznikli, a či medzi uvedeným prijatím a touto škodou a ujmou existuje príčinná súvislosť.

a) O údajnej majetkovej škode a o existencii príčinnej súvislosti

- 90 Žalobca tvrdí, že sa ho sporné opatrenia, ktoré boli voči nemu prijaté, obzvlášť dotkli, pretože v čase prijatia sporných aktov sa centrum jeho záujmov nachádzalo vo Francúzsku, v rámci Únie, keďže už získal francúzske štátne občianstvo a býval vo Francúzsku, kde už mal zriadené bankové účty. Tvrdí, že utrpel štyri druhy majetkovej škody, a to po prvé kapitálovú stratu súvisiacu s chýbajúcou

dynamickou správou jeho finančných aktív, po druhé ušlý zisk, ktorý by bol inak správou jeho nehnuteľností dosiahol, po tretie straty vykázané európskymi spoločnosťami a po štvrté náklady na právne zastúpenie vynaložené na dosiahnutie čiastočného rozmrazenia jeho finančných prostriedkov a následne na uvoľnenie zablokovaných bankových účtov. Z dôvodu týchto jednotlivých majetkových škôd navrhuje, aby bola Rada uložená povinnosť zaplatiť mu náhradu škôd v súhrnnej výške 2 227 000 eur.

91 Rada podporovaná Komisiou navrhuje, aby sa žaloba o náhradu údajnej majetkovej škody zamietla.

1) O kapitálovej strate spojenjej s chýbajúcou dynamickou správou finančných aktív žalobcu

92 Pokiaľ ide o kapitálovú stratu spojenú s tým, že chýbala dynamická správa jeho finančných aktív, žalobca v žalobe tvrdí, že vo svojom portfóliu aktív disponoval približne 15 miliónmi eur, z ktorých veľká časť bola investovaná do akcií európskych spoločností kótovaných na burze cenných papierov, do akcií iných spoločností, do termínovaných vkladov v rôznych menách a do podnikových a štátnych dlhopisov vrátane gréckych štátnych dlhopisov. Ďalej, vzhľadom na to, že správcovia fondov sa v priemere odmeňujú sumou 2 % spravovaných finančných prostriedkov, domnieva sa, že táto škoda, ktorej náhradu požaduje, predstavuje ročne 2 % zo sumy jeho fondov, ktorú odhaduje na 11 miliónov eur bez započítania jeho aktív evidovaných na bankových účtoch vedených v Belgicku, teda v súhrne za tri roky sumu 660 000 eur.

93 V replike žalobca najprv spresňuje, že „dynamické“ portfólio, ktoré sa vymedzuje s ohľadom na jeho zloženie, je charakteristické podstupovaním väčšieho rizika, než aké podstupuje majiteľ „vyváženého“ portfólia, za čo sú odmenou výnosy, ktoré sú z dlhodobého hľadiska vyššie. Samotným cieľom článku 1 nariadenia č. 423/2007 je podľa žalobcu práve zabrániť každému, na koho sa reštriktívne opatrenia vzťahujú, v tom, aby adekvátne spravoval „dynamické“ portfólio. Uplatnenie reštriktívnych opatrení je preto podľa neho pôvodcom finančnej škody, ktorá by mala byť automaticky nahradená, keď sa uvedené opatrenia následne vyhlásia za protiprávne.

94 Žalobca pritom tvrdí, že pre jeho portfólio v banke BNP Paribas bola nevyhnutná „dynamická“ správa. Ako príklad dynamickej správy prikladá v prílohe k replike výpis z účtu cenných papierov BNP Paribas. Dodáva, že výnimka stanovená v článku 29 ods. 2 nariadenia Rady (EÚ) č. 267/2012 z 23. marca 2012 o reštriktívnych opatreniach voči Iránu, ktorým sa zrušuje nariadenie (EÚ) č. 961/2010 (Ú. v. EÚ L 88, 2012, s. 1), sa neuplatňuje na účty s takýmito vlastnosťami, ale na také účty, ako je jeho bežný účet vedený v banke Belfius, ktorý si nevyžaduje dynamickú správu, čo podľa neho vysvetľuje, prečo ho nezahrnul medzi portfóliá, na základe ktorých požaduje náhradu údajne spôsobenej škody. Počas obdobia od júla 2010 do začiatku roka 2014 tak bolo žalobcovi pre chýbajúcu správu jeho účtov vedených v banke BNP Paribas podľa neho zabránené predat vysoko rizikové investície, ako napríklad grécke štátne dlhopisy, využiť fluktuácie trhu a robiť rozhodnutia, ktoré sú nevyhnutnou súčasťou dynamickej správy, na účely adaptácie jeho investícií a investovania jeho likvidných prostriedkov generovaných termínovanými produktmi, výplatou dividend a úrokmi.

95 Rada podporovaná Komisiou proti argumentácii žalobcu namieta.

96 Treba pripomenúť, že podľa článku 76 rokovacieho poriadku musí žaloba okrem iného obsahovať návrhy žalobcu a v prípade potreby dôkazy a návrhy dôkazov. Článok 85 rokovacieho poriadku vyžaduje, aby bol takýto dôkaz predložený v rámci prvej výmeny vyjadrení. Navyše v štádiu repliky možno podať dodatočný dôkaz len vtedy, ak je meškanie odôvodnené.

97 V prejednávanej veci sa však žalobca, pokiaľ ide o škodu z dôvodu kapitálovej straty v nadväznosti na chýbajúcu dynamickú správu jeho finančných aktív, len veľmi stručne, ba až zmätočne snaží v žalobe preukázať škodu, ktorá mu údajne vznikla. Pokiaľ totiž ide o údajne vzniknutú škodu, žalobca

považoval za postačujúce v žalobe len všeobecne opísať, aký bol druh ním údajne vykonaných investícií a aké bolo zloženie jeho portfólia aktív, ktorého hodnotu po prvýkrát vyčíslil v bode 66 žaloby na 15 miliónov eur.

- 98 Na jednej strane žalobca nikde v žalobe neidentifikuje bankové inštitúcie, ktorým údajne správu svojich aktív zveril, ani výšku týchto aktív. V žalobe na ne odkazuje nanajvýš všeobecne v poznámke pod čiarou vloženou pod bodom 66 žaloby, kde uvádza odkaz na dve prílohy k žalobe, ktoré sú v príslušnom poradí nazvané „Výpisy z účtov a listy od bankových inštitúcií“ a „Listy od bánk“, pričom presne nešpecifikuje, na ktoré skutočnosti alebo pasáže uvedených príloh odkazuje.
- 99 Treba však pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že hoci obsah žaloby možno v konkrétnych bodoch podložiť a doplniť odkazmi na výňatky z listín, ktoré sú k nej pripojené, všeobecným odkazom na ostatné dokumenty sa nedá, aj keď sú k žalobe priložené, kompenzovať neuvedenie podstatných náležitostí právnej argumentácie, ktoré žaloba musí obsahovať. Navyše Všeobecnému súdu neprináleží, aby v prílohách hľadal a identifikoval žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za konštitutívne prvky žaloby, keďže prílohy majú čisto dôkaznú a pomocnú funkciu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 14. decembra 2005, Honeywell/Komisia, T-209/01, EU:T:2005:455, bod 57 a citovanú judikatúru).
- 100 Na druhej strane žalobca v bode 67 žaloby nakoniec bez poskytnutia odôvodnenia vyčísluje hodnotu jeho portfólia aktív na 11 miliónov eur a na tomto základe si uplatňuje sadzbu vo výške 2 %, o ktorej bez predloženia akéhokoľvek dôkazu prehlasuje, že zodpovedá priemernej odmene správcov fondov, a následne svoju škodu za obdobie troch rokov vyčísluje na 660 000 eur.
- 101 Tak stručná a zmätočná argumentácia sa zdá byť príliš nepresná na to, aby bol určený rozsah tejto škody, a teda aby Všeobecný súd mohol, berúc do úvahy vyššie uvedené ustanovenia rokovacieho poriadku, pochopiť rozsah nárokov žalobcu. Preto musí byť zamietnutá ako neprípustná.
- 102 Pre úplnosť, aj za predpokladu, že by napriek týmto okolnostiam Všeobecný súd v prejednávanej veci mohol hľadať dôkazy v prílohách žaloby uvedených v bode 96 vyššie, potom by bolo treba konštatovať, že tieto neumožňujú s istotou určiť rozsah tu prejednávanej škody.
- 103 Pokiaľ totiž ide o prílohu s názvom „Výpisy z účtov a listy od bankových inštitúcií“, táto obsahuje viacero dokumentov, ktoré žalobca jednotlivo neidentifikoval. Všeobecný súd však poznamenáva, že podľa všetkého ide o dokumenty, ktoré by mohli byť identifikované takto:
- výpis z účtu v banke Dexia z 30. júla 2010 (strany 23 až 25 spisu príloh k žalobe), ktorý vôbec neuvádza meno žalobcu ako meno majiteľa dotknutého účtu,
 - potvrdenie z 23. júla 2015 o zostatku na účte žalobcu v Banque Belfius k 28. júnu 2010, ku ktorému je pripojený výpis z uvedeného účtu za obdobie od 1. júna 2010 do 9. októbra 2010 (strany 26 až 29 spisu príloh k žalobe), pričom toto potvrdenie a výpis sa v konečnom dôsledku ukazujú byť irelevantné, pretože žalobca v replike výslovne uvádza, že ich v tejto žalobe o náhradu škody nezohľadňuje,
 - výpisy z dvoch účtov žalobcu vedených v banke Société Générale (strany 30 a 31 spisu príloh k žalobe),
 - výpisy zo zamestnaneckého sporiaceho účtu žalobcu v inštitúciách Amundi a Inter Expansion (strany 32 a 33 spisu príloh k žalobe),
 - dokument s názvom „Portfolio Management Report“ vystavený bankou BNP Paribas Wealth Management, ktorý nijako neuvádza meno žalobcu ako majiteľa dotknutého účtu (strany 34 až 38 spisu príloh k žalobe),

- tabuľka, v ktorej sú identifikované účty vedené v šiestich inštitúciách, ako aj ich hodnota a druh, bez akejkoľvek špecifikácie totožnosti ich majiteľa.
- 104 Čiže okrem toho, že niektoré z vyššie uvedených dokumentov neumožňujú identifikovať meno majiteľa dotknutého účtu, nič v predmetnej prílohe neumožňuje skutočným a určitým spôsobom pochopiť, akú škodu žalobca údajne utrpel.
- 105 Táto zmätočnosť argumentácie žalobcu je ešte výraznejšia po prečítaní spresnení, ktoré tento uvádza v replike, pretože podľa týchto spresnení sa teda majú zohľadniť iba aktíva zverené banke BNP Paribas. No výška uvedených aktív, za predpokladu, že žalobca je ich majiteľom, je podľa dokumentu s názvom „Portfolio Management Report“ uvedeného na stranách 34 až 38 spisu príloh k žalobe 7 746 855 eur, čo je suma oveľa nižšia než 11 000 000 eur, na ktorej žalobca nakoniec zakladá výpočet škody, ktorá mu údajne vznikla.
- 106 Pokiaľ ide o prílohu nazvanú „Listy od bánk“, táto obsahuje tri listy od troch bankových inštitúcií alebo inštitúcií spravujúcich aktíva, pričom tieto listy uvádzajú len to, že tieto inštitúcie vyvodzujú zo sporných aktov, t. j. zo zmrazenia aktív, dôsledky a že si želajú dodržať platnú právnu úpravu. Pokiaľ ide o list banky BNP Paribas Wealth Management z 11. februára 2011, jeho autor dodáva, že nemôže, ako si to želal žalobca, prejsť na správu „konzervatívneho typu“, a teda na správu jeho aktív s väčšou ochranou proti rizikám (strana 157 spisu príloh k žalobe). Treba konštatovať, že tieto dokumenty neumožňujú určiť rozsah škody uvádzanej žalobcom. Z týchto doplňujúcich úvah vyplýva, že jeho žalobný návrh na náhradu škody z dôvodu kapitálovej straty v nadväznosti na chýbajúcu dynamickú správu finančných aktív by sa mal v každom prípade zamietnuť ako nedôvodný.
- 107 Vzhľadom na záver vyvodený v bode 101 vyššie a bez toho, aby bolo potrebné skúmať, či žalobca predložil dôkaz o príčinnej súvislosti, musí byť žalobný návrh na náhradu škody z dôvodu kapitálovej straty v nadväznosti na chýbajúcu dynamickú správu finančných aktív zamietnutý ako neprípustný.

2) O ušľom zisku zo správy nehnuteľností

- 108 Pokiaľ ide o ušlý zisk, ktorý by bol zo správy svojich nehnuteľností inak dosiahol, žalobca uvádza, že po prijatí sporných aktov sa správa dvoch bytov, ktoré vlastní vo Francúzsku a v Belgicku, stala nemožnou, pretože nemohol vyberať nájomné, zaplatiť za práce a uhrádzať poistné.
- 109 Žalobca v replike spresňuje, že článok 29 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 267/2012, ktorý umožňuje naďalej poberať nájomné z platných zmlúv o nájme, nebol uplatniteľný v prípade bytu nachádzajúceho sa vo Francúzsku, ktorý v čase, keď bolo meno žalobcu po prvýkrát zapísané na zoznamy osôb a subjektov, na ktoré sa vzťahujú reštriktívne opatrenia, nebol prenajatý, pretože sa v ňom mali vykonať drobné práce. Opierajúc sa o zmluvu podpísanú 18. októbra 2014, t. j. po zrušení sporných opatrení prijatých voči jeho osobe, žalobca tvrdí, že nájomná hodnota predmetného bytu dosahuje 2 500 eur mesačne, takže ušlý zisk z dôvodu jeho neprenajatia možno vycísliť na 102 500 eur.
- 110 Rada podporovaná Komisiou proti argumentácii žalobcu namieta.
- 111 V prvom rade, ako bolo pripomenuté v bode 96 vyššie, žaloba musí okrem iného obsahovať návrhy žalobcu a v prípade potreby dôkazy a návrhy dôkazov. Navyše v štádiu repliky možno podať dodatočný dôkaz len vtedy, ak je meškanie odôvodnené.
- 112 V prejednávanej veci je však nutné konštatovať, že v bode 68 žaloby, ktorý je jej jediným bodom zaoberajúcim sa škodou spôsobenou nemožnosťou spravovať nehnuteľnosti žalobcu, tento považoval za postačujúce uviesť len to, že uvedená škoda bola spôsobená tým, že „nemohol vyberať nájomné, zaplatiť za práce a uhrádzať poistné, atď.“, pričom nepredložil žiadny dokument alebo skutočnosť, ktoré by mohli toto tvrdenie podložiť, preukázať jeho vlastnícke práva a slúžiť ako dôkaz o škode

a príčinnej súvislosti. Je pravda, že pokiaľ ide výlučne o byt, ktorý vlastní vo Francúzsku, žalobca v replike predložil prílohu C.2, ktorá obsahuje tri dokumenty, a to nájomnú zmluvu podpísanú 18. októbra 2014, daňový výmer z roku 2013 vystavený 29. októbra 2013 pre „dane z voľných ubytovacích priestorov“ a list z 20. októbra 2014 zaslaný daňovému úradu. Napriek tomu, že tieto tri dokumenty boli vystavené pred podaním tejto žaloby, žalobca nijako neodôvodnil ich oneskorené predloženie v štádiu repliky. Prílohu C.2 repliky preto treba zamietnuť ako neprípustnú. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy tak treba žalobný návrh na náhradu škody z dôvodu vyššie uvedenej ujmy zamietnuť ako neprípustný.

- 113 Navyše aj za predpokladu, že by v prejednávanej veci boli žalobný návrh a príloha C.2 vyhlásené za prípustné, je nutné konštatovať, že žalobca nepredložil žiaden dôkaz o skutočnej a určitej povahe údajnej škody z dôvodu predmetnej ujmy. Treba totiž konštatovať obzvlášť to, že žalobca nepredložil ani listy vlastníctva k dvom bytom, o ktorých tvrdí, že je ich vlastníkom, ani dôkaz o tom, že tieto nehnuteľnosti boli určené na to, aby boli prenajaté v čase, keď došlo k prijatiu sporných aktov.
- 114 Okrem toho na rozdiel od toho, čo tvrdí žalobca, sporné akty mu nijako nebránili, aby naďalej býval, ak to tak predtým bolo, v byte, ktorého bol vlastníkom; to platí o to viac, že v čase prijatia sporných aktov už mal francúzske štátne občianstvo a býval vo Francúzsku, ako to pripomína v bode 65 žaloby.
- 115 Z týchto doplňujúcich úvah vyplýva, že žalobca nepredložil dôkaz o údajnej škode v súvislosti s dvomi bytmi, ktoré vlastní vo Francúzsku a v Belgicku, takže jeho žalobný návrh na náhradu škody z dôvodu ujmy spôsobenej stratou príjmov z prenájmov by v každom prípade mal byť zamietnutý ako nedôvodný.
- 116 Vzhľadom na záver vyvodený v bode 112 vyššie a bez toho, aby bolo potrebné skúmať, či žalobca predložil dôkaz o príčinnej súvislosti, musí byť žalobný návrh na náhradu škody spôsobenej nemožnosťou spravovať jeho nehnuteľnosti zamietnutý ako neprípustný.

3) O stratách vzniknutých v európskych spoločnostiach

- 117 Pokiaľ ide o straty vzniknuté v európskych spoločnostiach, žalobca uvádza, že v čase prijatia sporných aktov vlastnil 26 % akcií francúzskej spoločnosti Codefa Connectique S.A.S. (ďalej len „Codefa“) a prostredníctvom belgickej spoločnosti Soreltek S.A. bol akcionárom nemeckých spoločností Decom Technology GmbH (ďalej len „Decom“) a Senteg GmbH. Uvedené akty podľa neho spôsobili týmto spoločnostiam neprekonateľné ťažkosti a v dôsledku toho znížili ich hodnotu. Aby preukázal existenciu majetkovej škody, ktorá mu ako majiteľovi akcií spoločností Codefa a Decom vznikla, predložil posudok z 21. júla 2015 vypracovaný účtovnou znaleckou spoločnosťou zapísanou v Ordre des experts-comptables de la région Paris Île-de-France [Komora účtovných znalcov regiónu Paríž Île-de-France (Francúzsko)], ktorý je pripojený v prílohe A.14 k žalobe (ďalej len „účtovný znalecký posudok“).
- 118 Rada podporovaná Komisiou proti argumentácii žalobcu namieta.

i) O stratách vzniknutých v spoločnostiach Senteg a Decom

- 119 Pokiaľ ide o žalobný návrh na náhradu škody z dôvodu strát vzniknutých v spoločnostiach Senteg a Decom, Rada podporovaná Komisiou tvrdí, že tento žalobný návrh je neprípustný. Podľa nej totiž žalobca nemá v týchto spoločnostiach žiadnu účasť. Pokiaľ ide o Soreltek, ktorá údajne vlastní 80 % podiel v spoločnosti Decom a 20 % podiel v spoločnosti Senteg a o ktorej žalobca tvrdí, že on sám je jediným príjemcom jej hospodárskeho výsledku, z jej stanov alebo z ostatných skutočností uvedených v spise nevyplýva, že by bola priamo alebo nepriamo vlastnená žalobcom, pretože 99 % podiel v nej

vlastní luxemburská spoločnosť Wirkkraft S.A. a 1 % podiel tretia spoločnosť. Aj keby žalobca bol príjemcom hospodárskeho výsledku spoločnosti Wirkkraft, jeho záujem na konaní by bol vo vzťahu k spoločnosti Senteg alebo k spoločnosti Decom veľmi nepriamy.

- 120 Žalobca v replike tvrdí, že je držiteľom akcií na doručiteľa spoločnosti Wirkkraft, ktoré je pripravený v prípade potreby predložiť, že zabezpečuje financovanie tejto spoločnosti v celom rozsahu a že je jediným príjemcom hospodárskeho výsledku spoločností Wirkkraft a Soreltek.
- 121 Po prvé, pokiaľ ide o Soreltek, podľa ustálenej judikatúry uvedenej v bode 99 vyššie Všeobecnému súdu neprináleží, aby v prílohách hľadal a identifikoval žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za konštitutívne prvky žaloby. V prejednávanej veci však žalobca v bode 76 žaloby považoval za postačujúce uviesť len toľko, že „bol označený za jediného príjemcu oprávneného na hospodársky výsledok“ spoločnosti Soreltek. Toto tvrdenie podkladá iba odkazom na štyri dokumenty pripojené v prílohe A.13 žaloby, a to bez akéhokoľvek spresnenia.
- 122 V každom prípade, aj za predpokladu, že by v prejednávanej veci Všeobecný súd mohol hľadať a identifikovať skutočnosti, ktorými by sa dalo toto tvrdenie žalobcu potvrdiť, je nutné konštatovať, že toto neumožňuje ani jeden z uvedených dokumentov pripojených v prílohe A.13.
- 123 Po prvé totiž stanovky spoločnosti Soreltek, tak ako boli zapísané do vestníka *Moniteur belge* (pozri strany 269 až 271 spisu príloh k žalobe) vôbec neuvádzajú, že žalobca má v tejto spoločnosti postavenie takzvaného jediného príjemcu oprávneného na hospodársky výsledok. Vyplýva z nich nanajvýš to, že 209 z 210 akcií spoločnosti Soreltek, teda o niečo viac ako 99 % týchto akcií, vlastní spoločnosť Wirkkraft a že poslednú akciu vlastní spoločnosť Transnational Consulting Group. Okrem toho sa žalobca neuvádza ani ako člen predstavenstva, ani ako generálny riaditeľ spoločnosti Soreltek (pozri stranu 271 spisu príloh k žalobe).
- 124 Po druhé účelom dvoch listov z 11. augusta 2010 a z 8. septembra 2010 zaslaných spoločnosti Soreltek bankou Dexia (strany 272 a 273 spisu príloh k žalobe) je informovať uvedenú spoločnosť o tom, že na návrh procureur du Roi de Bruxelles (kráľovský prokurátor v Bruseli, Belgicko) boli dva z jej účtov zablokované a následne zrušené. Ani v jednom prípade sa neuvádza žiadne postavenie žalobcu ako jediného príjemcu hospodárskeho výsledku tejto spoločnosti.
- 125 Po tretie list z 11. februára 2014 (reprodukováný dvojmo na stranách 274 a 275 spisu príloh k žalobe), ktorý advokátska kancelária zaslala procureur du Roi de Bruxelles (kráľovský prokurátor v Bruseli), obsahuje len označenie postavenia osôb, ktoré ho podpísali, ako „advokátov žalobcu a jeho spoločnosti SA Soreltek“ a ich žiadosť o vrátenie bankových aktív ich klientov. Žiadny prvok tohto listu neumožňuje potvrdiť údajné postavenie žalobcu ako jediného príjemcu hospodárskeho výsledku spoločnosti Soreltek.
- 126 Po štvrté procureur du Roi de Bruxelles (kráľovský prokurátor v Bruseli) v liste zo 6. decembra 2013 (strana 276 spisu príloh žaloby) informuje advokáta žalobcu, že „dnešného dňa nariadil uvoľnenie majetku zabaveného v tejto veci pánovi Mahmoudianovi a spoločnosti SA Soreltek“, a zaslala mu kópiu žiadosti zaslanej „bankou ING na adresu O.C.S.C. [Organe central pour la saisie et la confiscation (Ústredný orgán pre exekúciu a konfiškáciu, Belgicko)] v súvislosti s účtom cenných papierov pána Mahmoudiana (akcie Befimmo SCA-SICAFI)“. Nikde sa nespomína žiadne postavenie ako jediného príjemcu hospodárskeho výsledku spoločnosti Soreltek.
- 127 Okrem toho treba uviesť, že v bode 93 repliky žalobca považoval za postačujúce len zopakovať, že bol príjemcom hospodárskeho výsledku spoločnosti Soreltek, a z toho vyvodil záver, že táto spoločnosť bola súčasťou jeho majetku.

- 128 V druhom rade, pokiaľ ide o Wirkkraft, je nutné konštatovať, že žalobca v žalobe nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by sa dalo podložiť jeho tvrdenie v bode 92 repliky, že je príjemcom hospodárskeho výsledku tejto spoločnosti a držiteľom jej akcií na doručiteľa. V replike sa žalobca nanajvýš vyjadril, že bol „pripravený“ predložiť originál uvedených akcií, a na druhej strane podľa vyhlásenia predloženého v prílohe C.6 uviedol, že on ako „žalobca v plnom rozsahu zabezpečuje financovanie... spoločnosti Wirkkraft a je „príjemcom [jej] hospodárskeho výsledku“.
- 129 Na jednej strane však bolo vzhľadom na ustanovenia článkov 76 a 85 rokovacieho poriadku povinnosťou žalobcu, aby už v štádiu žaloby predložil dôkazy o tom, že bol, ako to on tvrdí, držiteľom akcií na doručiteľa spoločnosti Wirkkraft. Tento sa vôbec nepokúsil vysvetliť, a to ani v štádiu repliky, prečo takýto doplňujúci dôkaz nepredložil.
- 130 Na druhej strane, pokiaľ ide o vyhlásenie predložené v prílohe C.6 k replike, treba uviesť, že hoci je datované 9. decembra 2013, teda takmer dva roky predchádza podaniu tejto žaloby, žalobca nijako neodôvodnil, prečo bolo predložené v štádiu repliky. Príloha C.6 k replike, ktorá podľa všetkého obsahuje iba čestné vyhlásenie podpísané žalobcom, ktoré nie je ničím podložené, sa preto musí ako neprípustná odmietnuť.
- 131 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že žalobca nepreukázal, že je, ako to on tvrdí, „príjemcom hospodárskeho výsledku“ spoločnosti Wirkkraft a držiteľom jej akcií na doručiteľa.
- 132 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba konštatovať, že v každom prípade, keďže neposkytol vôbec žiaden dôkaz na podporu svojich tvrdení, žalobca si na predloženie svojho žalobného návrhu na náhradu škody z dôvodu strát vzniknutých v spoločnostiach Senteg a Decom uplatnil škodu, ktorej skutočnú existenciu nepreukázal v súlade s judikatúrou pripomenutou v bode 86 vyššie.
- 133 V dôsledku toho treba tento posledný žalobný návrh zamietnuť ako neprípustný a v každom prípade ako nedôvodný.

ii) O stratách spojených so spoločnosťou Codefa

- 134 Pokiaľ ide o žalobný návrh na náhradu škody z dôvodu strát spojených so spoločnosťou Codefa, žalobca sa s cieľom preukázať majetkovú škodu, ktorá mu údajne v súvislosti so spoločnosťou Codefa vznikla, opiera jednak o účtovný znalecký posudok a jednak o viacero kópií dokumentov týkajúcich sa spoločnosti Codefa, ktoré sú pripojené k žalobe v prílohe A.5.
- 135 Po prvé treba posúdiť dôkaznú hodnotu účtovného znaleckého posudku.
- 136 V tejto súvislosti, keďže Únii chýba právna úprava k pojmu dôkaz, súd Únie zakotvil zásadu slobodného predloženia dôkazov alebo dôkaznú slobodu, ktorá sa má chápať ako možnosť opierať sa pri preukazovaní určitej skutočnosti o dôkazné prostriedky všetkých druhov, ako napríklad o svedectvá, listinné dôkazy, priznania, atď. (pozri v tomto zmysle rozsudky z 23. marca 2000, Met-Trans a Sagpol, C-310/98 a C-406/98, EU:C:2000:154, bod 29; z 8. júla 2004, Dalmine/Komisia, T-50/00, EU:T:2004:220, bod 72, a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi vo veci Archer Daniels Midland/Komisia, C-511/06 P, EU:C:2008:604, body 113 a 114). Korelatívne k tomuto súd Únie zakotvil zásadu voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej je určenie dôveryhodnosti alebo, inými slovami, dôkaznej hodnoty dôkazného prostriedku ponechané na vnútorné presvedčenie súdu (rozsudok z 8. júla 2004, Dalmine/Komisia, T-50/00, EU:T:2004:220, bod 72, a návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Mengozzi vo veci Archer Daniels Midland/Komisia, C-511/06 P, EU:C:2008:604, body 111 a 112).

- 137 Na určenie dôkaznej hodnoty dokumentu je potrebné zohľadniť viacero skutočností, ako sú pôvod dokumentu, okolnosti jeho vypracovania, komu je určený, aký je jeho obsah, a posúdiť, či sa na základe týchto skutočností informácia, ktorú obsahuje, ukazuje byť zmysluplná a spoľahlivá (rozsudky z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, bod 1838, a zo 7. novembra 2002, Vela a Tecnagrind/Komisia, T-141/99, T-142/99, T-150/99 a T-151/99, EU:T:2002:270, bod 223).
- 138 V tomto kontexte súd Únie už rozhodol, že analýza predložená žalobcom nemôže byť považovaná za nestranný a nezávislý znalecký posudok, pokiaľ bola vyžiadaná a financovaná samotným žalobcom a vypracovaná na základe ním poskytnutých údajov, pričom presnosť alebo relevantnosť týchto údajov nebola predmetom žiadneho nezávislého overenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 3. marca 2011, Siemens/Komisia, T-110/07, EU:T:2011:68, bod 137).
- 139 Súd Únie už mal takisto príležitosť potvrdiť, že znaleckému posudku bolo možné pripisovať dôkaznú hodnotu len pre jeho objektívny obsah a že obyčajné nepodložené tvrdenie uvedené v takomto dokumente nebolo samo osebe rozhodujúce (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. septembra 2004, Valmont/Komisia, T-274/01, EU:T:2004:266, bod 71).
- 140 Dôkaznú hodnotu účtovného znaleckého posudku treba posúdiť práve so zreteľom na zásady pripomenuté v bodoch 136 až 139 vyššie.
- 141 V tejto súvislosti treba poznamenať, že účtovný znalecký posudok bol zostavený účtovnou znaleckou spoločnosťou zapísanou do Ordre des experts-comptables de la région Paris Île-de-France (Komora účtovných znalcov regiónu Paríž Île-de-France). Z listu zaslaného žalobcovi a opatreného dátumom 21. júl 2015, ktorý sa nachádza na stranách 2 a 3 uvedeného posudku, vyplýva, že podľa podmienok stanovených na stretnutí 18. júna 2015 bolo predmetom úlohy, ktorou žalobca túto spoločnosť poveril, určenie výšky škôd, ktoré mu boli spornými opatreniami vo vzťahu k jeho kapitálovej účasti v spoločnostiach Codefa a Decom spôsobené. K splneniu tejto úlohy sa v ňom konkrétne spresňuje, že „[tento] posudok bol vypracovaný na základe dokumentov, ktoré nám poskytol pán Fereydoun Mahmoudian“. Zo znenia uvedeného listu vyplýva, že účtovný znalecký posudok bol vyhotovený na žiadosť žalobcu s cieľom preukázať existenciu a rozsah údajnej majetkovej škody v rámci tohto sporu a že sa v podstate zakladá na dokumentoch poskytnutých žalobcom. Treba zdôrazniť, že uvedené dokumenty, na ktoré sa niekoľkokrát odkazuje v poznámkach pod čiarou, nie sú k účtovnému znaleckému posudku pripojené.
- 142 Z dôvodu okolností, za akých bol účtovný znalecký posudok vypracovaný, a podľa zásad pripomenutých v bodoch 136 až 139 vyššie sa dôkazná hodnota tohto posudku musí relativizovať. Nemožno ho považovať za postačujúci dôkaz o tom, čo obsahuje, najmä pokiaľ ide o existenciu a rozsah údajnej škody. Služiť by mohol nanajvýš ako dôkaz *prima facie*, pod podmienkou, že ho ostatné dôkazy potvrdzujú.
- 143 V druhom rade, pokiaľ ide o kópie dokumentov týkajúcich sa spoločnosti Codefa, ktoré sú pripojené k žalobe v prílohe A.5, ale aj o účtovný znalecký posudok, na ktorý žalobca všeobecne odkazuje v bode 71 žaloby, na úvod treba pripomenúť, že podľa judikatúry citovanej v bode 99 vyššie Všeobecnému súdu neprináleží, aby v prílohách hľadal a identifikoval žalobné dôvody a tvrdenia, ktoré by mohol považovať za konštitutívne prvky žaloby. To platí o to viac v prípade, keď sa príloha ukáže byť súčasťou spisu obsahujúceho viacero dokumentov týkajúcich sa určitého subjektu alebo osoby, pričom tieto dokumenty sú reprodukované na rozsiahlom počte strán. V takom prípade, keď účastník konania, ktorý ich predkladá, neuvedie presný odkaz na skutočnosti a pasáže v uvedených prílohách, ktoré chce zdôrazniť, aby preukázal dôvodnosť svojej argumentácie, dôjde vzhľadom na vyššie citovanú judikatúru v značnej redukcii dôkaznej a pomocnej hodnoty týchto príloh.

- 144 V prejednávanej veci ide zjavne o takýto prípad pri prílohe A.5 k žalobe, ktorá podľa jej označenia žalobcom obsahuje, „kópie dokumentov týkajúcich sa spoločnosti CODEFA“, ktoré sú reprodukované na stranách 41 až 154 spisu príloh k žalobe, teda celkovo na 114 stranách. Keďže v žalobe chýba presný odkaz na skutočnosti uvedené na týchto 114 stranách prílohy A.5, treba konštatovať, že žalobca nepreukázal dôvodnosť svojich tvrdení, ktoré sú tu sporné.
- 145 Pokiaľ ide o všeobecný odkaz v bode 71 žaloby na účtovný znalecký posudok na účely preukázania existencie škody, ktorá žalobcovi údajne vznikla, konkrétne z dôvodu jeho majetkovej účasti v spoločnosti Codefa, je znovu potrebné konštatovať, že vzhľadom na ustanovenia článku 76 rokovacieho poriadku a judikatúru pripomenutú v bode 99 vyššie sa takýmto všeobecným odkazom na uvedený posudok, ktorý je reprodukován na stranách 277 až 290 spisu príloh k žalobe, nedá kompenzovať neuvedenie podstatných náležitostí právnej argumentácie, ktoré žaloba musí obsahovať.
- 146 Po tretie, pokiaľ ide o jeho žalobný návrh na náhradu škody z dôvodu strát spojených so spoločnosťou Codefa, žalobca tvrdí, že po prijatí sporných aktov voči žalobcovi a spoločnosti Fulmen sa Codefa dostala do ťažkostí, takže údajne nemohol dosiahnuť vrátenie úverov, ktoré jej poskytol, vo výške 220 000 eur, ani získať späť svoju investíciu do nákupu akcií tejto spoločnosti v roku 2009. Žalobca tvrdí, že z dôvodu uvedených ťažkostí banka Sociétés Générale v októbri 2010 zrušila účet spoločnosti Codefa a povolené prečerpanie, na ktoré táto bola oprávnená. Okrem toho si táto údajne nemohla založiť účet v žiadnej inej bankovej inštitúcii. Napokon, z dôvodu sankcií voči žalobcovi a spoločnosti Fulmen údajne nemohla využiť štátnu pomoc Francúzskej republiky priznávanú podnikom v ťažkostiach, hoci na ňu bola oprávnená. Keďže akcionár jej finančnú pomoc poskytnúť nemohol, tieto finančné ťažkosti údajne viedli k jej likvidácii v roku 2012.
- 147 Po prvé, pokiaľ ide o dva úvery v celkovej výške 220 000 eur, ktoré žalobca údajne poskytol spoločnosti Codefa, treba konštatovať, že v poznámke pod čiarou vloženou pod bodom 72 žaloby žalobca odkazuje výlučne a bez akéhokoľvek spresnenia na prílohu A.5 k žalobe. Žalobca teda nepredložil dôkaz o existencii týchto dvoch úverov, takže vzhľadom na ustanovenia článku 76 rokovacieho poriadku treba túto argumentáciu zamietnuť ako neprípustnú.
- 148 Pre úplnosť, pokiaľ by v prejednávanej veci takýto odkaz predsa len bol postačujúci na to, aby bolo Všeobecnému súdu dovolené v prílohe A.5 k žalobe vyhľadávať, či niektorý dokument existenciu predmetných úverov preukazuje, bolo by treba poukázať aspoň na dva dokumenty, ktoré sú reprodukované v príslušnom poradí jednak na stranách 43 a 44 a jednak na stranách 45 a 46 spisu príloh k žalobe. Tieto dva dokumenty predstavujú dve zmluvy o úveroch uzatvorené medzi spoločnosťou Codefa ako dlžníkom a žalobcom ako veriteľom na sumu jednak 70 000 eur a jednak 150 000 eur, teda v celkovej sume 220 000 eur, čo podľa všetkého zodpovedá sume, ktorú si žalobca uplatňuje. Treba však uviesť, ako to uznal sám žalobca na pojednávaní, že tieto dve zmluvy, vyhotovené v angličtine, nie sú ani parafované, ani podpísané. Za týchto okolností, aj keby bola argumentácia založená na týchto dvoch dokumentoch prípustná, ich príslušná dôkazná hodnota by bola veľmi obmedzená, keďže neumožňujú s istotou určiť existenciu pohľadávky, o ktorú sa žalobca pri nárokaní si náhrady predmetnej škody opiera. Tento záver nemožno vyvrátiť zohľadnením skutočnosti, na ktorú žalobca poukázal na pojednávaní, že z podrobných údajov pasív uvedených v súvahe spoločnosti Codefa (závierka k 30. júnu 2011), ktorá je reprodukováaná na stranách 80 a 81 spisu príloh k žalobe, vyplýva, že v oddiele „Prečerpania a bankové úvery“ sa v riadku 455002 „MAHMOUDIAN Féreidoun“ uvádza k 30. júnu 2011 suma dlhu vo výške 220 000 eur netto. Keďže totiž Codefa bola viac ako šesť mesiacov po zostavení tejto závierky zlikvidovaná, nemožno mať istotu, že úvery poskytnuté žalobcom spoločnosti Codefa neboli medzitým sčasti alebo dokonca v celom rozsahu uhradené. Preto aj za predpokladu, že by Všeobecný súd mohol zohľadniť tento dokument uvedený v prílohe A.5 k žalobe, na ktorý žalobca konkrétne v žalobe neodkázal, takéto zohľadnenie by neumožňovalo preukázať existenciu údajnej škody.

- 149 Po druhé, pokiaľ ide o rozhodnutie banky Société Générale zrušiť úcty spoločnosti Codefa a zrušiť povolenie prečerpania, na ktoré bola táto opr vnen , v prvom rade treba konštatovať, že v poznámke pod čiarou vlozenej pod bodom 73 žaloby žalobca uvádza vylučne a bez ďalšieho spresnenia odkaz na „prilohu A.5, pozri list Société Générale z 2.09.2010“. Ako už bolo konštatovan  v bode 144 vyššie, tak to odkaz je nedostatočný, keď ide o prilohu obsahujucu množstvo dokumentov, ktoré sú reprodukovane celkovo na 114 stranách. Z toho vyplýva, že žalobca nepredložil dôkaz o existencii takýchto rozhodnuti prijatých bankou Société Générale, takže vzhľadom na ustanovenia článku 76 rokovacieho poriadku sa toto tvrdenie musí zamietnuť ako neprípustn .
- 150 Pre úplnosť, ak by v prejednávanej veci bolo možné konštatovať, že tak to odkaz je predsa len postačujuci na to, aby Všeobecný súd musel v prilohu A.5 k žalobe vyhľadavať, ktor  dokument predstavuje „list Société Générale z 2.09.2010“, potom by sa dalo konštatovať, že uveden  dokument je uveden  na prvej strane prilohy A.5, teda na strane 41 spisu priloh k žalobe. Treba však uviesť, ako to žalobca s m uznal na pojednávaní, že zo znenia tohto listu od banky Société Générale v žiadnom prípade nevyplýva, že zruenie úctu spoločnosti Codefa, ako aj zruenie povolenia prečerpania do výšky 80 000 eur, na ktoré t to bola opr vnen , vyplývajú z prijatia sporných aktov.
- 151 Po tretie, pokiaľ ide o  dajn  odmietnutie inej bankovej in titucie zriadiť bankov   cet na meno spoločnosti Codefa z dôvodu sporných aktov vydaných proti žalobcovi, je potrebn  konštatovať, že toto tvrdenie uvedenn  v žalobe nie je podlo en  žiadnym dôkazom. Preto treba vzhľadom na ustanovenia článku 76 rokovacieho poriadku toto tvrdenie zamietnuť ako neprípustn .
- 152 Po  tvrt , pokiaľ ide o tvrdenie, že Codefa nemohla byť príjemcom pomoci, ktor  sa obvykle podnikom v ťažkostiach poskytuje, hoci na ňu bola opr vnen , je opäť nutné konštatovať, že toto tvrdenie uvedenn  v žalobe nie je podlo en  žiadnym dôkazom. Preto treba vzhľadom na ustanovenia článku 76 rokovacieho poriadku toto tvrdenie zamietnuť ako neprípustn .
- 153 Po piate, pokiaľ ide o tvrdenie, že z dôvodu likvidácie spoločnosti Codefa žalobca nemohol „priamo alebo nepriamo ziskať späť svoju investiciu [do] nákupu akcií v roku 2009“, je nutné konštatovať, že toto tvrdenie uvedenn  v žalobe nie je podlo en  žiadnym dôkazom. Konkrétne, žalobca nespresnil ani celkov  sumu, ktor  údajne do nadobudnutia akcií spoločnosti Codefa investoval, ani počet akcií, ani ich menovit  hodnotu. Preto treba vzhľadom na ustanovenia článku 76 rokovacieho poriadku toto tvrdenie zamietnuť ako neprípustn .
- 154 Vzhľadom na všetky vyššie uvedenn  úvahy, keďže tvrdenia uvedenn  na podporu žalobného návrhu na náhradu škody z dôvodu strát spojených so spoločnosťou Codefa sú sčasti neprípustn  a sčasti ned vodn , žalobca tento  alobn  návrh nepodložil. Preto treba konštatovať, že tento musí byť zamietnut  ako ned vodn .
- 155 V dôsledku toho sa vzhľadom na z avery uvedenn  v bodoch 133 a 154 vyššie musí  alobn  návrh na náhradu škody z dôvodu strát vzniknutých žalobcovi v európskych spoločnostiach zamietnuť ako sčasti neprípustn  a sčasti ned vodn .

4) O nákladoch na právne zastúpenie vynaložených na ziskaie čiastočného rozmrazenia finančných prostriedkov žalobcu a následne na odblokovanie zablokovaných bankových  ctov

- 156 Pokiaľ ide o náklady na právne zastúpenie vynalo en  na ziskaie čiastočného rozmrazenia jeho finančných prostriedkov a následne na odblokovanie zablokovaných bankových  ctov, žalobca tvrdi, že mu nebola poskytnut  žiadna informácia o postupe, ktor  m  využiť, aby disponoval finančnými prostriedkami potrebnými na pokrytie jeho osobných výdavkov. Aby dosiahol rozmrazenie 1 000 eur mesačne, obrátil sa na advokátsku kanceláriu vo Francúzsku, ktor  mu zaslala v  ctovanie jej odmeny vo výške 8 875 eur. Obdobným spôsobom splnomocnil advokátsku kanceláriu v Belgicku najprv na to, aby sa obrátila na belgick  orgány, a následne, po rozsudku z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen

a Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775), aby vykonala kroky potrebné na odblokovanie jeho zablokovaných bankových účtov, na základe čoho si vyúčtovala odmenu vo výške 8 838 eur. Predmetné náklady teda v súhrne dosiahli sumu odmien vo výške 17 713 eur.

- 157 V štádiu repliky žalobca zdôraznil, že vzhľadom na jeho vek a osobnú situáciu bola pomoc špecializujúceho sa advokáta nevyhnutná na to, aby si účinne uplatnil svoje práva u bánk a verejných orgánov; skutočnosť, že trvalo jeden rok, kým sa dosiahlo rozmrazenie súm nevyhnutných na jeho základné výdavky, preukazuje, že tento boj bol komplikovaný a ťažký; ďalej, z dokumentov v spise vyplýva, že blokovanie jeho účtov v Belgicku bolo so spornými aktmi priamo spojené.
- 158 Rada podporovaná Komisiou proti argumentácii žalobcu namieta.
- 159 Žalobca v podstate z dôvodu škody spôsobenej nákladmi na právne zastúpenie, ktoré vynaložil na to, aby vo Francúzsku a v Belgicku dosiahol čiastočné rozmrazenie jeho finančných prostriedkov počas sporného obdobia a následne odblokovanie jeho zablokovaných bankových účtov, požaduje náhradu odmien vyúčtovaných advokátmi, ktoré údajne na tento účel zaplatil. Z tohto dôvodu predložil v prílohách k žalobe jednak korešpondenciu medzi advokátskou kanceláriou so sídlom vo Francúzsku a generálnym riaditeľstvom Trésor [Štátna pokladnica (Francúzsko)] a korešpondenciu medzi advokátskou kanceláriou so sídlom v Belgicku a prokuratúrou v Bruseli, a jednak dve vyúčtovania odmien vystavené v príslušnom poradí dotknutými advokátskymi kancelármi. Treba vychádzať z toho, že „sporným obdobím“ žalobca označuje obdobie od prvého zápisu jeho mena na sporné zoznamy 26. júla 2010 (pozri bod 10 vyššie) do výmazu tohto mena zo sporných zoznamov 19. decembra 2013 (pozri bod 22 vyššie) (ďalej len „sporné obdobie“).
- 160 V tejto súvislosti, pokiaľ ide o dôkaz o existencii skutočnej škody, ktorý má žalobca podľa judikatúry pripomenutej v bode 86 vyššie povinnosť predložiť, je nutné bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o otázke, či žalobca musel v rámci vnútroštátnych postupov, o ktoré ide v prejednávanej veci, využiť služby advokáta, konštatovať, že žalobca predložil len dve vyúčtovania vystavené jeho advokátmi, ktoré boli adresované jemu osobne, na súhrnnú sumu 17 713 eur. Naproti tomu však nepredložil žiaden dôkaz o tom, že tieto dve vyúčtovania odmien boli nielenže skutočne uhradené, ale, keďže si z dôvodu tejto škody nárokuje náhradu, predovšetkým o tom, že boli uhradené z jeho vlastných peňazí.
- 161 Za týchto okolností je potrebné konštatovať, že žalobca zjavne nepredložil presvedčivé dôkazy ani o skutočnej existencii, ani o rozsahu škody, ktorú si uplatňuje v súvislosti s nákladmi na advokátov, ktoré sa rozhodol vynaložiť na služby zastúpenia pred francúzskymi a belgickými štátnymi orgánmi. Zjavne tak nepreukázal, že škoda spôsobená nákladmi na právne zastúpenie, ktoré údajne vynaložil vo Francúzsku a v Belgicku a ktorých náhrady sa domáha, bola skutočná a určitá. Preto musí byť žalobný návrh na náhradu nákladov na advokátov, ktoré žalobca vo Francúzsku a v Belgicku vynaložil, zamietnutý (pozri v tomto zmysle uznesenie zo 7. februára 2018, AEIM a Kazenas/Komisia, T-436/16, neuvverejnené, EU:T:2018:78, body 46 a 47).
- 162 Vzhľadom na závery uvedené v bodoch 107, 116, 155 a 161 vyššie treba žalobu o náhradu údajne vzniknutej majetkovej škody zamietnuť ako čiastočne neprípustnú a v každom prípade ako nedôvodnú a čiastočne nedôvodnú.

b) O údajnej nemajetkovej ujme a o existencii príčinnej súvislosti

- 163 Žalobca tvrdí, že prijatie sporných aktov a ponechanie jeho mena na sporných zoznamoch mu spôsobilo dva druhy nemajetkovej ujmy, a to na jednej strane poškodenie jeho cti a dobrého mena, za ktoré si nárokuje sumu 100 000 eur, a na druhej strane utrpenie, ktoré z tohto vyplynulo, tak vzhľadom na ťažkosti, ktoré nastali v jeho každodennom živote, ako aj na poškodenie jeho zdravia, na základe ktorých si nárokuje sumu 500 000 eur.

164 Vo svojej odpovedi na otázku položenú v rámci druhého opatrenia na zabezpečenie priebehu konania v súvislosti s dôsledkami, ktoré má rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), na prejednávanej vec, žalobca uvádza, že vzhľadom na priťažujúce okolnosti, konkrétne na zneužitie právomoci, ktorého sa Rada dopustila, si úplná náhrada jeho nemajetkovej ujmy v prejednávanej veci vyžaduje vyššiu sumu, než je suma uvedená v už citovanom rozsudku.

165 Rada podporovaná Komisiou navrhuje, aby sa žalobný návrh na náhradu údajnej nemajetkovej ujmy zamietol.

1) O zásahu do cti a dobrej povesti

166 Žalobca tvrdí, že prijatím a zverejnením sporných aktov bola poškodená jeho česť a dobrá povesť, čo mu spôsobilo nemajetkovú ujmu odlišnú od majetkovej škody a vyplývajúcu z toho, že boli dotknuté jeho osobné vzťahy s tretími osobami.

167 Ďalej, vyhlásením neplatnosti sporných aktov *a posteriori* sa podľa neho nedá v celom rozsahu nahradiť nemajetková ujma, ktorú údajne utrpel z dôvodu takéhoto poškodenia jeho cti a dobrej povesti, ktorého trvanie bolo predĺžené a ktoré bolo vystupňované v dôsledku toho, že Rada vyčerpala všetky dostupné opravné prostriedky. Rada až v rámci odvolacieho konania po prvýkrát predložila tvrdenie o existencii dôverných informácií, ktoré prijatie sporných aktov odôvodňovali, pričom ich existencia nebola nikdy preukázaná. Rada sa napriek jeho námietkam, ktoré boli dôvodné, rozhodla bez akéhokoľvek dôkazu a bez akéhokoľvek overenia ponechať jeho meno zapísané na sporných zoznamoch počas takmer tri a pol roka, t. j. od 26. júla 2010 do 19. decembra 2013.

168 Zápis jeho mena na sporné zoznamy bol do istej miery predmetom publicity, predovšetkým vďaka využívaniu médií Radou, a to tak v iránskych obchodných kruhoch, ako aj v Európe, čo jeho dobré meno údajne poškodilo ešte viac.

169 V odpovedi na tvrdenia Rady žalobca namieta, že v rozsudku z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), Všeobecný súd uznal, že nemajetková ujma môže za určitých podmienok vyplývať z reštriktívnych opatrení, pričom nerozlišoval medzi fyzickými osobami a právnickými osobami; vysielania BBC a reportáž francúzskej televíznej stanice TF1, ktorá bola odvysielaná 6. júla 2014, na ktoré sa žalobca odvoláva, preukazujú rozsah medializácie jeho prípadu a značnú mieru nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel tým, že ho Rada najmä vo Francúzsku a vo všeobecnosti na Západe stigmatizovala.

170 Pokiaľ ide o poškodenie cti a dobrej povesti žalobcu, Rada podporovaná Komisiou proti argumentácii žalobcu namieta.

171 Po prvé tvrdí, že pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, poškodenie dobrej povesti fyzickej osoby treba odlišiť od poškodenia dobrej povesti spoločnosti, ktorá vykonáva obchodnú činnosť. Prejednávaná vec by sa tak mala prirovnávať k veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), a nie k veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986). Vyhlásenie neplatnosti sporných aktov prijatých voči žalobcovi, ktorý je fyzickou osobou, preto podľa Rady predstavuje primeranú formu náhrady za poškodenie jeho dobrej povesti.

172 Po druhé žalobca nepredložil žiadny hmatateľný dôkaz o poškodení dobrej povesti jeho osoby alebo jeho cti, alebo, inými slovami, o skutočnej a určitej povahe škody, ktorú si uplatňuje.

173 V prvom rade, najskôr treba preskúmať tvrdenie Rady, že poškodenie dobrej povesti fyzickej osoby by sa malo, pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, odlišiť od poškodenia dobrej povesti spoločnosti vykonávajúcej obchodnú činnosť. Prejednávaná vec je tak podľa Rady prirovnateľná najmä k veciam,

v ktorých boli vydané rozsudky z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), a z 18. februára 2016, Jannatian/Rada (T-328/14, neuvverejnený, EU:T:2016:86), a nie k veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada (T-384/11, EU:T:2014:986), pretože vyhlásenie neplatnosti sporných aktov prijatých voči žalobcovi, ktorý je fyzickou osobou, podľa Rady predstavuje primeranú formu náhrady za poškodenie jeho dobrej povesti. Na rozdiel od obchodnej spoločnosti, pri ktorej by poškodenie dobrej povesti malo finančné dôsledky a dalo by sa peňažne vyčíslieť, je podľa nej ťažké uplatniť tú istú zásadu na fyzickú osobu.

- 174 S týmto tvrdením Rady, podľa ktorého Súdny dvor zakotvil rozlišovanie medzi fyzickou osobou a právnickou osobou, pokiaľ ide o mimozmluvnú zodpovednosť Únie v oblasti náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej poškodením dobrej povesti, nemožno súhlasiť. Na jednej strane je totiž potrebné konštatovať, že Súdny dvor v bode 72 rozsudku z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), konštatoval len to, že uznanie protiprávnosti aktu dotknutého v tejto veci, ktorej povaha a predmet boli podobné povaha a predmetu sporných aktov, mohlo žalobcu v tejto veci, ktorý bol fyzickou osobou, rehabilitovať alebo mohlo predstavovať spôsob náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola touto protiprávnosťou spôsobená, a odôvodňovať tak pretrvávanie jeho právneho záujmu na konaní. Z vyššie uvedeného bodu rozsudku vyplýva, že Súdny dvor v tejto veci jednoducho konštatoval, že pretrvávanie právneho záujmu žalobcu na konaní mohlo byť odôvodnené uznaním protiprávnosti predmetného aktu, aj keď meno žalobcu bolo v uvedenej veci už zo sporného zoznamu odstránené.
- 175 Na rozdiel od toho, čo v podstate tvrdí Rada, Súdny dvor tak v rozsudku z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), nezaujal stanovisko k otázke, či takéto konštatovanie stačilo na to, aby bol žalobca v tejto veci plne rehabilitovaný, alebo na to, aby predstavovalo určitú formu úplnej náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel. Pokiaľ ide o zvyšnú časť, treba poznamenať, že Súdny dvor v rozsudku z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402), rozhodol, že aj keď v rozsudku z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), stanovil, že vyhlásenie neplatnosti protiprávných obmedzujúcich opatrení môže ako také predstavovať určitú formu náhrady vzniknutej nemajetkovej ujmy, neznamená to však, že táto forma náhrady je za každých okolností na zabezpečenie úplnej náhrady tejto ujmy istotne postačujúca.
- 176 Takisto treba konštatovať, že Súdny dvor v tom istom bode 72 rozsudku z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), neobmedzil účinky tohto konštatovania, ktoré je v ňom uvedené, len na fyzické osoby. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že v bode 70 toho istého rozsudku Súdny dvor konkrétne zdôraznil, že dotknuté reštriktívne opatrenia mali značné negatívne dôsledky a významný vplyv na práva a slobody osôb, na ktoré sa uvedené opatrenia vzťahovali. Tieto pritom boli prijaté na základe nariadenia Rady (ES) č. 881/2002 z 27. mája 2002, ktoré ukladá niektoré špecifické obmedzujúce opatrenia namierené proti niektorým osobám spojeným s Usámom bin Ládinom, sieťou Al-Qaida a Talibanom, a ruší nariadenie Rady (ES) č. 467/2001, ktoré zakazuje vývoz určitého tovaru a služieb do Afganistanu, posilňuje zákaz letov a rozširuje zmrazenie finančných prostriedkov a ďalších finančných zdrojov vo vzťahu k Talibanu v Afganistane (Ú. v. ES L 139, 2002, s. 9; Mim. vyd. 18/01, s. 294). Uvedené nariadenie sa teda mohlo týkať tak fyzických osôb, ako aj právnických osôb.
- 177 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy Rada v podstate nesprávne tvrdí, že poškodenie dobrej povesti fyzickej osoby sa musí, pokiaľ ide o náhradu škody, odlišiť od poškodenia dobrej povesti spoločnosti vykonávajúcej obchodnú činnosť.
- 178 V druhom rade, pokiaľ ide o tu prejednávaný žalobný návrh na náhradu nemajetkovej ujmy uvádzanej žalobcom z dôvodu poškodenia jeho cti a jeho dobrej povesti, treba uviesť, že sporné opatrenia majú značné negatívne dôsledky a významný vplyv na práva a slobody osôb, na ktoré sa vzťahujú (pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 70). V tejto súvislosti, ak sa na určitú osobu vzťahujú reštriktívne opatrenia z dôvodu, že táto

údajne podporuje šírenie jadrových zbraní, dochádza k jej verejnej asociácii so správaním, ktoré sa považuje za závažné ohrozenie medzinárodného mieru a bezpečnosti, čo vyvoláva jej zavrnutie a nedôveru voči nej, pričom sa poškodzuje jej dobrá povesť a tým sa jej spôsobuje nemajetková ujma (rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 80).

- 179 Na jednej strane zavrnutie a nedôvera vyvolané reštriktívnymi opatreniami, akými sú sporné opatrenia, sa týkajú jej vôle podieľať sa na činnostiach, ktoré medzinárodné spoločenstvo považuje za odsúdeniahodné. Dotknutá osoba je tak zasiahnutá nad rámec jej ekonomických a finančných záujmov (rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 82).
- 180 Na druhej strane poškodenie dobrej povesti predmetnej osoby je o to závažnejšie, že vyplýva nie z vyjadrenia osobného názoru, ale z oficiálneho stanoviska inštitúcie Únie uverejneného v *Úradnom vestníku Európskej únie*, ktorý má záväzné právne dôsledky (rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 83).
- 181 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že v prejednávanej veci bola prijatím sporných opatrení a ponechaním zápisu mena žalobcu na sporných zoznamoch tomuto spôsobená nemajetková ujma, ktorá je odlišná od majetkovej škody spôsobenej zásahom do jeho ekonomických a hospodárskych vzťahov. Treba mu preto priznať nárok na náhradu tejto ujmy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 85).
- 182 Pokiaľ ide o skutočnú existenciu údajne spôsobenej nemajetkovej ujmy, treba pripomenúť, že aj keď konkrétne pri takejto ujme nie je predloženie dôkazov alebo návrhov na vykonanie dôkazov nevyhnutne považované za podmienku uznania takejto škody, žalobca má prinajmenšom povinnosť preukázať, že konanie, ktoré sa dotknutej inštitúcii vytyka, bolo takej povahy, že mu takúto ujmu mohlo spôsobiť (pozri rozsudok zo 16. októbra 2014, Evropaiki Dynamiki/Komisia, T-297/12, neuvverejnený, EU:T:2014:888, bod 31 a citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 28. januára 1999, BAI/Komisia, T-230/95, EU:T:1999:11, bod 39).
- 183 Okrem toho, hoci Súdny dvor v rozsudku z 28. mája 2013, Abdulrahim/Rada a Komisia (C-239/12 P, EU:C:2013:331), rozhodol, že zrušenie protiprávných reštriktívnych opatrení svojou povahou mohli predstavovať určitú formu náhrady vzniknutej nemajetkovej ujmy, neznamená to však, že táto forma náhrady je za každých okolností na zabezpečenie úplnej náhrady tejto ujmy postačujúca, keďže každé rozhodnutie v tejto súvislosti sa musí prijať na základe posúdenia okolností prípadu (rozsudok z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada, C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 49).
- 184 V prejednávanej veci je pravda, že vyhlásenie neplatnosti sporných aktov rozsudkom z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), ktorým sa konštatuje, že spájajú žalobcu so šírením jadrových zbraní je neodôvodnené, a teda protiprávne, ako také môže predstavovať určitú formu náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená a ktorej náhradu v prejednávanej veci požaduje. Za okolností prejednávanej veci však toto vyhlásenie neplatnosti nemôže predstavovať úplnú náhradu uvedenej ujmy.
- 185 Ako totiž vyplýva z judikatúry pripomenutej v bode 178 vyššie, prijatie sporných aktov a z nich vychádzajúce tvrdenie o účasti žalobcu na šírení jadrových zbraní vyvolalo jeho zavrnutie a nedôveru voči jeho osobe, čím zasiahlo jeho dobrú povesť, a teda jeho sociálne a rodinné vzťahy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, Safa Nicu Sepahan/Rada, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 88).
- 186 Tieto účinky, ktoré trvali takmer tri a pol roka a ktoré sú pôvodcom nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcovi spôsobená, však nemôžu byť v prejednávanej veci v plnom rozsahu vyvážené konštatovaním protiprávnosti sporných aktov *a posteriori*, a to z nasledujúcich dôvodov.

- 187 Po prvé prijatie reštriktívnych opatrení voči určitej osobe má za cieľ upriamiť viac pozornosti a vyvolať viac reakcií, najmä mimo Únie, než ich následné zrušenie (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 88).
- 188 Po druhé tvrdenie vznesené Radou proti žalobcovi je osobitne závažné, keďže ho spája so šírením jadrových zbraní, teda s činnosťou, ktorá podľa Rady predstavuje nebezpečenstvo pre mier a medzinárodnú bezpečnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 89).
- 189 Po tretie, ako vyplýva z bodu 21 vyššie, toto tvrdenie nebolo podložené žiadnou informáciou alebo relevantným dôkazom (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 90).
- 190 Po štvrté a v každom prípade, hoci Rada mohla zápis mena žalobcu, ktorý bol uverejnený v úradnom vestníku, kedykoľvek zrušiť alebo aspoň zmeniť alebo doplniť, aby sa napravili prípadné protiprávnosti, ktorými by mohol byť poznačený, zostal ponechaný počas takmer tri a pol roka, a to napriek námietkam žalobcu, ktoré sa týkali najmä chýbajúcich dôkazov k tvrdeniam, ktoré boli proti nemu vznesené. V tomto ohľade spis neobsahuje skutočnosti naznačujúce, že Rada zo svojej vlastnej iniciatívy alebo v reakcii na námietky žalobcu v ktoromkoľvek časovom okamihu alebo na základe akéhokoľvek dôvodu overila dôvodnosť uvedeného tvrdenia, aby tak obmedzila nepriaznivé následky, ktoré z neho pre žalobcu vyplývali (pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Rada*, T-384/11, EU:T:2014:986, bod 91).
- 191 Podľa ustálenej judikatúry bolo takéto overenie v prejednávanej veci v každom prípade odôvodnené obzvlášť po tom, čo bol vyhlásený rozsudok z 21. marca 2012, *Fulmen a Mahmoudian/Rada* (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), a to vzhľadom na závažnosť protiprávnosti, ktorá ním bola konštatovaná. Aj keď totiž tento rozsudok mohol v každom prípade čiastočne predstavovať určitú náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca utrpel, v žiadnom prípade nemohol mať v tomto zmysle žiaden účinok, pokiaľ išlo o obdobie nasledujúce po jeho vyhlásení v trvaní približne jeden rok a deväť mesiacov, počas ktorého zostal zápis mena žalobcu ponechaný v nezmenenom stave.
- 192 Treba konštatovať, pričom sa nijako nespochybňuje právo dotknutej inštitúcie podať odvolanie proti rozhodnutiu Všeobecného súdu, ktorým sa ukončuje konanie, ani právo požiadať o odklad účinkov takéhoto rozhodnutia vyplývajúce z ustanovení článku 60 druhého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, že v právnom priestore Únie platí vzhľadom na závažnosť protiprávneho konania konštatovaného Všeobecným súdom pre dotknutú inštitúciu povinnosť, aby pristúpila, hoci aj súběžne s podaním odvolania, k preskúmaniu svojich rozhodnutí, za ktoré Všeobecný súd stanovil postih. Takouto požiadavkou sa dotknutej inštitúcii neukladá povinnosť, aby bezodkladne vykonala rozsudok Všeobecného súdu, ale povinnosť, ako to vyplýva z bodu 91 rozsudku z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (T-384/11, EU:T:2014:986), aby preskúmala, vychádzajúc zo záverov vyvođených Všeobecným súdom, či by napadnuté akty nemohli alebo dokonca nemali byť zrušené, nahradené alebo zmenené, aby sa obmedzili ich nepriaznivé dôsledky.
- 193 Nemajetková ujma, ktorá bola takto spôsobená, t. j. tým, že meno žalobcu zostalo po vyhlásení rozsudku z 21. marca 2012, *Fulmen a Mahmoudian/Rada* (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), zapísané, proti čomu sa žalobca v žalobe výslovne ohradil, sa totiž odlišuje od ujmy, ku ktorej došlo pred vyhlásením tohto rozsudku. V uvedenom rozsudku totiž Všeobecný súd oficiálne rozhodol, tak ako to tvrdil žalobca, že vzhľadom na ustálenú judikatúru bol zápis jeho mena protiprávny, pretože chýbali dôkazy na podloženie tvrdení, ktoré boli proti nemu vznesené.

- 194 V prejednávanej veci teda Rada mohla predovšetkým vo svetle posúdení a záverov, ktoré Všeobecný súd formuloval v rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), preskúmať, či bolo ponechanie zápisu mena žalobcu za daných okolností, teda bez akéhokoľvek dôkazu na podloženie tvrdenia vzneseného proti nemu, odôvodnené, čím by predišla tomu, že sa ujma, ktorú žalobca ku dňu vyhlásenia uvedeného rozsudku už utrpel, ešte viac zhorší.
- 195 Uvedený záver sa nemôže zmeniť, keď sa zohľadní rozsudok z 28. novembra 2013, Rada/Fulmen a Mahmoudian (C-280/12 P, EU:C:2013:775). Súdny dvor totiž v uvedenom rozsudku iba preskúmal a zamietol odvolanie podané Radou proti rozsudku o vyhlásení neplatnosti z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), takže nemohol rozhodnúť o náhrade nemajetkovej ujmy, ktorá bola ponechaním mena žalobcu na sporných zoznamoch spôsobená po tom, čo bol tento posledný uvedený rozsudok vyhlásený.
- 196 Vzhľadom na predchádzajúce úvahy a v každom prípade na úvahy uvedené v bodoch 190 až 195 vyššie treba konštatovať, že vyhlásenie neplatnosti zápisu mena žalobcu rozsudkom z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), nepredstavuje úplnú nápravu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca utrpel.
- 197 Po tretie treba preskúmať, či určité dodatočné faktory mohli, ako to tvrdí žalobca, prispieť k zhoršeniu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel, a preto by sa mali pri posudzovaní náhrady za ujmu, ktorú utrpel, zohľadniť.
- 198 Hneď na úvod nemožno súhlasiť s tvrdením, že k údajnému predĺženiu trvania a zhoršeniu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca utrpel, došlo jednak z dôvodu, že Rada vyčerpala opravné prostriedky, ktoré má k dispozícii podľa Zmluvy o FEÚ, konkrétne podaním odvolania proti rozsudku z 21. marca 2012, Fulmen a Mahmoudian/Rada (T-439/10 a T-440/10, EU:T:2012:142), a jednak z dôvodu, že na podporu tohto odvolania pred Súdnym dvorom po prvýkrát vzniesla určité odvolacie dôvody alebo tvrdenia, medzi ktorými spomenula aj dôverné skutočnosti, na ktorých sa údajne sporné akty zakladali, pričom však tieto skutočnosti nepredložila. Totiž rovnako a z tých istých dôvodov, ako bolo rozhodnuté v bodoch 70 až 76 vyššie, t. j., že takéto okolnosti nemôžu predstavovať faktor, ktorý by bol pre protiprávne konanie Rady priťažujúci, takéto okolnosti v zásade nemôžu byť ani pôvodcom žiadnej nemajetkovej ujmy, ktorá by mohla zakladať mimozmluvnú zodpovednosť Únie.
- 199 Ďalej, pokiaľ ide o odvysielanie reportáže „sept à huit“ na francúzskej televíznej stanici TF1, táto svojím obsahom ani zďaleka nerozširuje, ako tvrdí žalobca, závažnú nemajetkovú ujmu, ktorú údajne utrpel, keďže táto reportáž, ktorá je dostupná na internete, bola zameraná výlučne na účinky sporných aktov na spoločnosť Fulmen a nie na žalobcu. V každom prípade, aj za predpokladu, že by sa táto reportáž takisto dotýkala záujmov žalobcu, vyplýva z nej, že mohla prispieť k rehabilitácii jeho dobrej povesti. Zabezpečuje sa ňou totiž publicita o tom, že sporné akty boli súdom Únie vyhlásené za neplatné. Vzhľadom na osobitne závažné tvrdenie, ktoré Rada voči žalobcovi vzniesla, však na odvysielanie tejto reportáže nemožno, na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, hľadieť tak, že dokáže vyvážiť negatívne účinky sporných opatrení na dobrú povesť žalobcu.
- 200 Napokon, pokiaľ ide o odvysielanie fotografie žalobcu stanicou BBC 24. mája 2011 v reportáži, v ktorej podľa žalobcu vystúpil hovorca Rady a v súvislosti s niekoľkými osobami, ktorým boli sankcie Rady uložené, sa údajne vyjadril, že „nakoniec bolo preukázané, že všetky rozhodnutia prijaté Európskou úniou boli správne“, treba konštatovať, že okrem toho, že žalobca v žalobe neoznačil žiadny údaj, ktorý by Všeobecnému súdu umožnil konštatovať existenciu a obsah týchto vysielaní, tieto predmetné vysielania a vyjadrenia, ktoré podľa Rady poskytol hovorca Európskej služby pre vonkajšiu činnosť (ESVČ) a nie Rada, nemohli zhoršiť ujmu spôsobenú žalobcovi spornými aktmi. Aj keď totiž tieto vyjadrenia boli poskytnuté, keď Všeobecný súd rozhodoval o žalobe o vyhlásenie neplatnosti sporných aktov, tieto vyjadrenia, tak ako ich uvádza žalobca v žalobe, odrážali len presvedčenie ich autora, zamestnanca inštitúcie Únie, o zákonnosti rozhodnutí, ktoré táto inštitúcia prijala vo vzťahu k „určitému počtu jednotlivcov sankcionovaných Radou“. Treba tak konštatovať, že okrem toho, že

každý účastník konania pred súdom Únie je oprávnený vyjadriť svoje presvedčenie o tom, že je v práve, vyjadrenia, ktoré boli takto údajne poskytnuté, sa v žiadnom prípade netýkali žalobcu individuálnym spôsobom.

201 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba žalobnému návrhu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej poškodením cti a dobrej povesti žalobcu vyhovieť. Všeobecný súd po zhodnotení ujmy utrpenej žalobkyňou spôsobom *ex aequo et bono* preto konštatuje, že priznanie sumy 50 000 eur predstavuje primeranú náhradu.

2) O ujme spojenej s ťažkosťami v každodennom živote a o poškodení zdravia

202 Pokiaľ ide o ujmu spôsobenú utrpením, ktorým prešiel v dôsledku ťažkostí v každodennom živote a poškodenia jeho zdravia, túto žalobca odhaduje na 500 000 eur.

203 Rada podporovaná Komisiou tvrdí, že dokumenty predložené žalobcom nie sú na odôvodnenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 500 000 eur postačujúce.

i) O ujme vyplývajúcej z utrpenia podstúpeného v dôsledku ťažkostí v každodennom živote

204 Žalobca tvrdí, že po prijatí sporných aktov sa tým, že boli zmrazené jeho finančné prostriedky, ktoré v rámci Únie vlastnil, ocitol vo veľmi ťažkej finančnej a osobnej situácii, pričom prišiel nielen o možnosť udržať si svoju životnú úroveň, ale aj o možnosť zabezpečiť svoje základné životné potreby a dokonca aj základné životné potreby svojich blízkych, a to najmä platbu nákladov na zdravotnú starostlivosť, výmenu mobilného telefónu, platbu poistenia domácnosti. Tvrdí, že až počnúc januárom 2012, teda 18 mesiacov po prijatí prvých sporných aktov, mu bola pridelená mesačná suma vo výške 1 000 eur na zabezpečenie jeho každodenných potrieb. Počas viac ako jedného roka tak údajne musel žiť z pôžičiek, ktoré mu poskytlo jeho okolie.

205 Pokiaľ ide o jeho výdavky, žalobca pripomína, že na to, aby potrebnú sumu získal, musel príslušnému orgánu predložiť odôvodnenú žiadosť. Tým, že povolenie na zaplatenie jeho daní, poistení a výdavkov bolo vydané až 25. marca 2011, došlo podľa neho k oneskoreniu dôležitých platieb, k pokutám a k početným administratívnym problémom. Dodáva, že pre každú platbu bolo nevyhnutné predložiť faktúru a osobitné povolenie banky alebo príslušného správneho orgánu alebo vykonať úhradu v hotovosti, čo bolo pre neho zdrojom veľkých problémov a každodenných starostí navyše. Nemal právo vycestovať do žiadnych iných európskych krajín okrem Francúzska, ani právo uskutočniť pri letoch smerujúcich mimo Úniu medzipristátie na letisku v Únii nachádzajúcom sa mimo Francúzska. Všetky osoby z jeho rodinného, spoločenského a pracovného kruhu až po nájomcu jeho bytu v Belgicku boli údajne vypočítané bezpečnostnými službami členských štátov. Jeho neteri bola podľa neho zamietnutá žiadosť o udelenie francúzskeho štátneho občianstva pod zámienkou, že medzi nimi existoval vzťah a že v spoločnosti Fulmen absolvovala dvojmesačnú stáž, čo u neho vyvolalo pocit viny. To, že sa musel svojim blízkym zadlžiť vo výške viac ako 20 000 eur, aby mohol zabezpečiť svoje základné životné potreby, ho podľa jeho slov ponížilo a žil v strachu z budúcnosti v prípade zhoršenia jeho zdravotného stavu. Takisto pociťoval silný pocit nespravodlivosti vzhľadom na svoju situáciu. Televízna reportáž „sept à huit“, ktorá bola odvysielaná na francúzskom televíznom kanáli TF1 6. júla 2014, podľa neho ukázala mieru, do akej bola jeho osobná situácia reštriktívnymi opatreniami dotknutá.

206 Žalobca v replike kategoricky odmieta náznam Rady, že mu stačilo odísť z Francúzska a usadiť sa v Iráne.

207 Pokiaľ ide o utrpenie, ktorým žalobca prešiel v dôsledku ťažkostí v každodennom živote, Rada uvádza, že nespochybňuje, že sporné opatrenia sa dotkli jeho každodenného života. V duplike však spresňuje, že výslovné neuznáva existenciu nahraditeľnej nemajetkovej ujmy utrpenej žalobcom. Tvrdí totiž, že na

výdavky, na ktoré žalobca odkazuje, teda na náklady na zdravotnú starostlivosť a na poistenie alebo na dane, sa vzťahujú ustanovenia článku 26 nariadenia č. 267/2012, ktorý stanovuje uvoľnenie finančných prostriedkov potrebných na pokrytie základných potrieb osoby, na ktorú sa opatrenie na zmrazenie finančných prostriedkov vzťahuje. Podľa nej ju nemožno brať na zodpovednosť za pomalosť alebo zlé fungovanie systému zavedeného členskými štátmi na základe tohto ustanovenia. Takisto ju nemožno brať na zodpovednosť za to, že došlo k výsluchom osôb z rodinného, spoločenského a pracovného kruhu žalobcu, ako aj jeho nájomcu, o ktorých rozhodli bezpečnostné alebo policajné služby členských štátov. Pokiaľ ide o odmietnutie udeliť francúzske štátne občianstvo neteri žalobcu, právna úprava Únie v oblasti reštriktívnych opatrení podľa Rady neobsahuje žiadne ustanovenie, ktorého cieľom alebo účinkom by bolo zabrániť udeleniu štátneho občianstva rodinným príslušníkom osôb, na ktoré sa takéto opatrenia vzťahujú. V každom prípade, podľa nej na jednej strane nejde o osobnú škodu vzniknutú žalobcovi a na druhej strane bolo uvedené odmietnutie udeliť štátne občianstvo založené na tom, že neter žalobcu absolvovala stáž v spoločnosti Fulmen, a nie na rodinnom vzťahu so žalobcom.

- 208 Podľa Rady pokiaľ ide o to, že žalobca si nemohol udržať svoju životnú úroveň, ide podľa nej o okolnosť, ktorú ťažko označiť za skutočnú a určitú škodu a ktorej skutočný rozsah by bol v každom prípade sporný. Vzhľadom na povahu údajnej škody nie je podľa nej opodstatnené za okolností prejednávanej veci priznať náhradu. Život žalobcu podľa nej nebol prevrátený naruby do takej miery, ako to tvrdí on, pretože ešte stále mal iránske štátne občianstvo, ako aj bydlisko a ekonomické väzby v Iráne, kde mohol pokračovať vo svojom obvyklom spôsobe života, aj keď v Európe došlo k jeho narušeniu.
- 209 Žalobca podľa Rady nie je oprávnený požadovať náhradu za údajnú ujmu vyplývajúcu z obmedzenia vstupu, v tomto prípade zo zamietnutia nástupu do lietadla na letisku nachádzajúcom sa mimo Francúzska, keďže na rozdiel od opatrení na zmrazenie finančných prostriedkov sa obmedzenia vstupu nevykonávajú prijatím nariadenia na základe článku 215 ZFEÚ.
- 210 Pokiaľ ide o ujmu spôsobenú utrpením podstupeným v dôsledku ťažkostí v každodennom živote, je potrebné rozlišovať tri kategórie ujmy, na ktoré sa žalobca odvoláva.
- 211 Po prvé, pokiaľ ide o zákaz vycestovať do iných európskych krajín, než je Francúzsko, a uskutočniť pri letoch smerujúcich mimo Úniu medzipristátie na letisku nachádzajúcom sa mimo Francúzska, ako aj v prípade, keď bol žalobcovi údajne rozhodnutím zamietnutý nástup do lietadla 17. júla 2011, je potrebné pripomenúť, tak ako to tvrdí Rada, že takéto opatrenia sa zakladajú na ustanoveniach článku 19 rozhodnutia 2010/413, ktoré nahrádzajú ustanovenia článku 4 spoločnej pozície 2007/140. Ako však bolo konštatované v bodoch 47 a 48 vyššie, Všeobecný súd nemá právomoc rozhodnúť o žalobnom návrhu žalobcu na náhradu škody v rozsahu, v akom sa ním navrhuje náhrada škody, ktorá mu údajne vznikla v dôsledku prijatia rozhodnutia 2010/413. Žalobca preto nie je oprávnený požadovať náhradu tejto škody.
- 212 Po druhé žalobca nesprávne vzniesol proti Rade výhradu, ktorá je v podstate založená na údajne zjavných prieťahoch zo strany vnútroštátnych orgánov pri vybavovaní žiadostí žalobcu o získanie mesačnej sumy na pokrytie všetkých jeho základných životných potrieb.
- 213 V ustanoveniach článku 19 nariadenia č. 961/2010, teda jedného zo sporných aktov, bolo totiž stanovené, že odchylné od článku 16 nariadenia č. 961/2010 môžu príslušné orgány členských štátov, ktoré sú takto označené na internetových stránkach uvedených v prílohe V uvedeného nariadenia, za určitých podmienok povoliť uvoľnenie alebo sprístupnenie určitých zmrazených finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov, konkrétne na základe článku 19 ods. 1 písm. a) bodu i) uvedeného nariadenia, tých, ktoré sú „potrebné na zabezpečenie základných potrieb osôb uvedených v prílohách VII alebo VIII a potrieb ich nezaopatrených rodinných príslušníkov vrátane platieb za potraviny, nájom alebo hypotéku, lieky a zdravotnícku starostlivosť, daní, poistenia a poplatkov za verejné služby“.

- 214 Preto žalobca nesprávne tvrdí, že Rada zodpovedá za ujmu, ktorá mu prípadne bola spôsobená prietahmi pri vybavovaní jeho žiadostí zaslaných príslušným orgánom členských štátov, pri uvoľňovaní alebo sprístupňovaní jeho finančných prostriedkov alebo hospodárskych zdrojov na zabezpečenie jeho základných každodenných potrieb, a to konkrétne na platby nákladov na zdravotnú starostlivosť vrátane zdravotnej starostlivosti jeho rodinného príslušníka, pričom žalobca nespresňuje, či tento bol jeho nezaopatreným rodinným príslušníkom, ďalej na platby poistenia domácnosti, daní, poplatkov, telefónnych účtov, či dokonca aj na úhradu nového telefónu. Takúto ujmu, za predpokladu, že sa preukáže, možno pripisovať iba príslušným orgánom členských štátov, ktoré sú ako také označené v nariadení č. 961/2010.
- 215 Po tretie, pokiaľ ide o ujmu založenú v podstate na strese a na pocitoch úzkosti, poníženia a viny, obzvlášť voči jeho blízkym, ktorú sporné akty žalobcovi údajne spôsobili, keď ho zbavili všetkých prostriedkov na udržanie si jeho predošlého spôsobu života, treba najskôr spresniť, že táto ujma sa odlišuje od ujmy z dôvodu poškodenia cti a dobrej povesti žalobcu, ktorá bola preskúmaná vyššie a za ktorú sa Všeobecný súd v bode 201 vyššie rozhodol poskytnúť náhradu vo výške 50 000 eur. Ako totiž vyplýva z bodu 82 rozsudku z 25. novembra 2014, *Safa Nicu Sepahan/Rada* (T-384/11, EU:T:2014:986), táto posledná uvedená ujma vyplýva najmä zo zavrhnutia a z nedôvery vyvolaných reštriktívnymi opatreniami, o aké ide pri sporných opatreniach, súvisiacich s vôľou označenej osoby podieľať sa na činnostiach považovaných medzinárodným spoločenstvom za odsúdeniahodné.
- 216 V tomto prípade však pokiaľ ide o údajnú nemajetkovú ujmu, ktorá sa týka narušenia spoločenského a rodinného života žalobcu spornými aktmi, treba konštatovať, že táto nevyplýva zo zavrhnutia alebo z nedôvery, ktorými sa žalobcovi vytýkala údajná vôľa „podieľať sa na činnostiach považovaných medzinárodným spoločenstvom za odsúdeniahodné“, ale v podstate zo zhoršenia toho, ako sa na neho ako na jednotlivca na rodinnej či spoločenskej úrovni nazeralo v dôsledku toho, že si z dôvodu zmrazenia jeho finančných a hospodárskych prostriedkov nedokázal udržať svoj predchádzajúci spôsob života.
- 217 Zo všetkých skutočností uvedených v spise, ktoré sa týkajú špecificky spoločenského a rodinného postavenia žalobcu, pritom vyplýva, že žalobca predložil dôkaz o skutočnej a určitej povahe tu uvádzanej a preskúmanej ujmy. Ďalej z tých istých skutočností vyplýva, že uvedená ujma nevyhnutne a priamo vyplýva zo sporných aktov. Okrem toho, hoci Rada v tejto súvislosti neuznáva existenciu nemajetkovej ujmy, z jej písomných podaní, ako aj z jej vyjadrení na pojednávaní vyplýva, že nespochybňuje, že sporné opatrenia narušili každodenný život žalobcu.
- 218 Vzhľadom na vyššie uvedené treba konštatovať, že prijatie sporných aktov a ponechanie jeho mena na sporných zoznamoch vzťahujúcich sa na jeho osobu spôsobili žalobcovi nahraditeľnú nemajetkovú ujmu, ktorá je odlišná nielen od majetkovej škody spôsobenej narušením jeho ekonomických a finančných záujmov, ale aj od nemajetkovej ujmy spôsobenej poškodením jeho cti a dobrej povesti.
- 219 Pokiaľ ide o výšku náhrady, ktorá sa má žalobcovi z dôvodu uvedenej nemajetkovej ujmy za okolností prejednávanej veci priznať, to, že zápis mena žalobcu bol vyhlásený za neplatný, žalobcovi síce malo v zásade umožniť znovu získať úplnú voľnosť pri disponovaní s jeho majetkom a hospodárskymi prostriedkami, nedala sa ním však nijako nahradiť ujma, ktorá sa tu skúma a ktorej účinky počas sporného obdobia trvali. Ako už totiž Súdny dvor rozhodol, zmrazenie finančných prostriedkov ako také svojim širokým rozsahom narúša tak pracovný, ako aj rodinný život dotknutých osôb (pozri rozsudok z 28. mája 2013, *Abdulrahim/Rada a Komisia*, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 70 a citovanú judikatúru). Preto treba konštatovať, že vyhlásenie neplatnosti sporných aktov nemôže ako také predstavovať úplnú náhradu uvedenej ujmy a dokonca ani znižovať výšku priznanej náhrady.
- 220 Vzhľadom na druh a závažnosť nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca takto utrpel, a vzhľadom na nemožnosť vyčíslieť tento druh nemajetkovej ujmy na základe čísiel a číselných údajov, je potrebné ohodnotiť ju spôsobom *ex aequo et bono*. V tejto súvislosti treba ako primeranú náhradu priznať príspevok vo výške 500 eur za každý mesiac, počas ktorého bolo meno žalobcu na sporných

zoznamoch zapísané. Keďže žalobca bol na uvedených zoznamoch zapísaný od mesiaca júl 2010 do mesiaca december 2013, teda 42 mesiacov, je primeranou náhradou za ujmu spôsobenú utrpením podstupeným v dôsledku ťažkostí v každodennom živote, teda v podstate narušením spoločenského a rodinného postavenia žalobcu, suma vo výške 21 000 eur.

ii) O ujme spôsobenej poškodením zdravia

- 221 Pokiaľ ide o ujmu spôsobenú poškodením jeho zdravia, žalobca tvrdí, že po prijatí sporných aktov musel podstúpiť liečbu antidepresívami, a z toho dôvodu v prílohe A.11 k žalobe predkladá potvrdenie od lekára.
- 222 V prílohe C.8 k replike žalobca predložil „pre prípad“ nové potvrdenie od lekára.
- 223 Pokiaľ ide o poškodenie zdravia žalobcu, Rada tvrdí, že prípadná náhrada by sa mala zakladať na hmatateľných dôkazoch. V prejednávanej veci však žalobca podľa nej nepredložil lekársky posudok, ale poskytol len prvé potvrdenie od lekára uvádzajúce poškodenie jeho zdravia, ktoré nie je ani trvalé, ani nezvratné, a v rámci repliky tiež druhé potvrdenie od lekára, ktoré je mimoriadne stručné a ktoré neumožňuje zhodnotiť následky, ktoré mohli sporné akty na zdravie žalobcu mať.
- 224 Pokiaľ ide o ujmu vyplývajúcu z poškodenia jeho zdravia, žalobca tvrdí, že podstúpil liečbu antidepresívami a v tejto súvislosti predložil v prílohe A.11 k žalobe potvrdenie od lekára zo 14. decembra 2010 vystavené psychiatrom jednej parížskej nemocnice. Z uvedeného potvrdenia vyplýva, že tento lekár potvrdzuje, že žalobca trpel „úzkostnou poruchou a hlbokou depresiou“, v dôsledku čoho bola potrebná veľmi pravidelná farmakologická a psychiatrická starostlivosť. Podľa toho istého lekára došlo u žalobcu na konci júla 2010 k významnému zhoršeniu zdravotného stavu.
- 225 Je pravda, že toto potvrdenie od lekára, ktoré predložil žalobca, môže ako také potvrdzovať jeho tvrdenie, že po prijatí sporných aktov musel podstúpiť liečbu antidepresívami. Z posledného odseku tohto potvrdenia však implicitne vyplýva, že bolo vyhotovené len na základe informácií poskytnutých žalobcom. Z predmetného potvrdenia od lekára nevyplýva, že by diagnostika tohto lekára vychádzala buď z kontroly zdravotného stavu žalobcu nadväzujúcej na ním vykonanú predchádzajúcu zdravotnú prehliadku, alebo z lekárskeho posudku a vyšetrení vypracovaných jedným alebo viacerými lekármi, ktorí žalobcu kontrolovali predtým. Navyše treba uviesť, ako to potvrdzuje uvedený lekár, že žalobca sa stal jeho pacientom až od septembra 2010, teda dva mesiace po prijatí sporných aktov. Za týchto okolností by si preukázanie zhoršenia jeho zdravotného stavu, ktoré údajne nastalo, keď boli sporné akty prijaté, vyžadovalo prinajmenšom to, aby žalobca uvedenému lekárovi vtedy poskytol dokumentáciu, ktorá by mu vtedy umožnila zhodnotiť, aký bol jeho celkový zdravotný stav vrátane jeho psychického stavu pred prijatím uvedených aktov. Žiadna skutočnosť zo spisu vo veci však neumožňuje konštatovať, že by mu bol takúto dokumentáciu poskytol. Ďalej treba konštatovať, že žalobca nepredložil žiaden dokument, ktorý by potvrdzoval, že liečba antidepresívami mu bola predpísaná až po dátume vystavenia potvrdenia od lekára.
- 226 Pokiaľ ide o potvrdenie od lekára predložené v štádiu repliky v jej prílohe C.8, treba uviesť, že toto je z 12. januára 2016 a vystavil ho psychiater. Pokiaľ ide o prípustnosť takéhoto dokumentu, možno len konštatovať, že žalobca predloženie tohto nového potvrdenia v štádiu repliky až na bežnú formuláciu, že sa predkladá „pre prípad“, nijako neodôvodnil. Pokiaľ však ide o ujmu založenú na poškodení zdravia, v prejednávanej veci bolo určite možné, dokonca aj postačujúce, aby žalobca spresnil, že si želal uviesť, ako sa jeho zdravotný stav vyvinul od čias, keď bolo v roku 2010 vystavené prvé potvrdenie od lekára. V každom prípade, aj keby sa táto listina obsiahnutá v spise vo veci považovala za prípustnú, z prečítania uvedeného potvrdenia nie je zrejмый konkrétny vývoj zdravotného stavu žalobcu, potvrdzuje sa v ňom nanajvýš to, že žalobca trpí úzkostnou poruchou a depresiou, ktoré si vyžadujú pokračujúcu liečbu.

- 227 Čiže, aj keď potvrdenia od lekára predložené žalobcom umožňujú konštatovať, že tento mal v rokoch 2010 a 2016 určité zdravotné ťažkosti, neobsahujú skutočnosti, ktoré by naznačovali, že tieto ťažkosti boli spojené so spornými aktmi. Nedá sa nimi preto preukázať existencia príčinnej súvislosti a žalobný návrh o náhradu ujmy spôsobenej poškodením zdravia žalobcu tak treba zamietnuť (pozri analogicky rozsudok z 12. septembra 2007, Combescot/Komisia, T-250/04, EU:T:2007:262, bod 100).
- 228 Z vyššie uvedených úvah vyplýva, že žalobca nepredložil ani dôkaz o skutočnej a určitej povahe ujmy spôsobenej poškodením jeho zdravia, ani dôkaz o príčinnej súvislosti. Žalobný návrh na náhradu tejto ujmy preto treba zamietnuť ako nedôvodný.
- 229 Vzhľadom na závery uvedené v bodoch 201, 220 a 228 vyššie treba žalobe na náhradu nemajetkovej ujmy uvádzanej žalobcom čiastočne vyhovieť. Všeobecný súd na základe zhodnotenia nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca utrpel, spôsobom *ex aequo et bono* konštatuje, že priznanie sumy 71 000 eur predstavuje primeranú náhradu.
- 230 Záverom je, že tejto žalobe o náhradu škody treba vyhovieť a žalobcovi treba na základe toho priznať náhradu vo výške 71 000 eur z dôvodu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel. Naopak, jeho žalobný návrh na náhradu majetkovej škody sa zamietá.

IV. O trovách

- 231 V prípade, že je viac účastníkov konania, ktorí vo veci nemali úspech, Všeobecný súd podľa článku 134 ods. 2 rokovacieho poriadku náhradu trov konania medzi nich rozdelí.
- 232 V prejednávanej veci Rada čiastočne nemala úspech, pokiaľ ide o žalobný návrh na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú žalobca utrpel, zatiaľ čo žalobca nemal úspech v jeho žalobnom návrhu na náhradu majetkovej škody. Za týchto okolností treba rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.
- 233 Podľa článku 138 ods. 1 rokovacieho poriadku inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania. Komisia preto znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol takto:

- 1. Rada Európskej únie je povinná zaplatiť pánovi Fereydounovi Mahmoudianovi 71 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpel.**
- 2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamietá.**
- 3. Pán Fereydoun Mahmoudian, Rada a Parlament znášajú svoje vlastné trovy konania jednotlivo.**

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 2. júla 2019.

Podpisy

Obsah

I. Okolnosti predchádzajúce sporu	2
II. Konanie a návrhy účastníkov konania	4
III. Právny stav	5
A. O právomoci Všeobecného súdu	5
B. O veci samej	7
1. O údajnej protiprávnosti	7
2. O údajnej škode a o existencii príčinnej súvislosti medzi protiprávnosťou vytýkaného konania a touto škodou	12
a) O údajnej majetkovej škode a o existencii príčinnej súvislosti	12
1) O kapitálovej strate spojenjej s chýbajúcou dynamickou správou finančných aktív žalobcu	13
2) O ušlom zisku zo správy nehnuteľností	15
3) O stratách vzniknutých v európskych spoločnostiach	16
i) O stratách vzniknutých v spoločnostiach Senteg a Decom	16
ii) O stratách spojených so spoločnosťou Codefa	18
4) O nákladoch na právne zastúpenie vynaložených na získanie čiastočného rozmrazenia finančných prostriedkov žalobcu a následne na odblokovanie zablokovaných bankových účtov	21
b) O údajnej nemajetkovej ujme a o existencii príčinnej súvislosti	22
1) O zásahu do cti a dobrej povesti	23
2) O ujme spojenjej s ťažkosťami v každodennom živote a o poškodení zdravia	28
i) O ujme vyplývajúcej z utrpenia podstúpeného v dôsledku ťažkostí v každodennom živote	28
ii) O ujme spôsobenej poškodením zdravia	31
IV. O trovách	32